

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2006

Cena \$ 2.50

JULY 2006

Sv. Jakub v Santiago de Compostela

Obrovský ohňostroj stoupá v předvečer svátku sv. Jakuba 25.července k letní noční obloze španělského města Santiago de Compostela v Galicii. Málokdo ze 60 tisíc obyvatel a mnoha tisíc poutníků si nechá ujít toto jedinečné divadlo k počtě velkého apoštola.

Svatý apoštol Jakub zvaný Starší, Větší či Zebedeův, který se tak nazývá k rozlišení od apoštola Jakub Mladšího (syna Alfeova), pocházel z Betsaidy u Genezaretského jezera a byl synem rybáře Zebedea a Salome, jeho bratrem byl apoštol a evangelista sv. Jan. Pro jejich bouřlivý temperament dal Syn Boží oběma bratřím přizvisko „synové hromu“. Spolu s Petrem a Janem patřil Jakub ke Kristovým oblíbeným učedníkům a byl svědkem vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění na hoře a jeho smrtelné úzkosti v zahradě Getsemanské. Po Ježíšově Nanebevstoupení působil sv. Jakub v Jeruzalémě a v Samařsku, tradice též vypravuje, že odešel do Španělska a hlásal tam evangelium až do doby, kdy se mu v Caesaraugustě zjevila Panna Maria, stojící na sloupu, a vybídla ho k návratu do vlasti, kde jako první z apoštolů zemřel mučednickou smrtí. Král Herodes Agrippa I. ho dal v Jeruzalémě o Velikonocích kolem r. 44 popravit mečem.

Legenda vypráví, že cestou šel průvod na popraviště kolem domu, kde seděl muž, nemocný dnou a neschopný chůze, a prosil Jakuba o pomoc. K smrti odsouzený řekl nemocnému: „Ve jménu mého Pána Ježíše Krista, vstaň zdrav a chval svého Spasitele.“ Muž se zvedl a mohl zase chodit. Jeden z katů padl na kolena a vyznal se z křesťanské víry. Byl pak spolu s Jakubem sťat.

V 9.století byl v dnešním Santiagu de Compostela ve Španělsku objeven hrob sv. Jakuba. Kostel postavený na tomto místě se stal jedním z největších světových poutních míst. O tom, jak se ostatky sv. Jakuba dostaly do Španělska existuje několik podání. Jedna verze vypráví, že křesťané přenesli Jakubovy ostatky z Jeruzaléma na horu Sinaj do míst, kde je dnešní klášter sv. Kateřiny a později, aby byly jeho ostatky zachráněny

před Saracény je v 8. století přenesli do Španělska. Jiná zbožná legenda udává, že apoštolové tajně odnesli Jakubovo tělo, uložili ho do mramorového sarkofágu a na malém člunu bez posádky ho vyslali po moři, aby byl i po smrti svědkem víry tam, kde hlásal evangelium za života. Andělé řídili loďku, která po sedmi dnech doplula do španělské Galicie, kde tělo pohřbili. Třetí podání vypráví o tom, že dva Jakubovi oddaní žáci Anastazio a Theodor, vzali na sebe nelehký úkol postarat se důstojně o jeho ostatky. Putovali světem s mramorovou schránou, v níž spočívalo Jakubovo tělo, až se dostali na Pyrenejský poloostrov. Když procházeli keltským územím, keltská královna jim darovala volský potah. Dál jim už šla cesta snáz. Na jednom místě v nejzápadnější římské provincii Iria Flavia povoz zastavil. Považovali to za znamení, kde Jakuba pochovat...

Místo pohřbu bylo zapomenuto, až roku 813 objevil apoštolův hrob poustevník Pelagius, jemuž místo na hoře Liberadón prozradily jasné hvězdy a zpěv andělů. Místo se začalo nazývat latinsky „campus stellae“, tedy „hvězdné pole“, z čehož vznikl místní název Compostel, jež dalo vzniknout celému jménu Santiago de Compostela – svatý Jakub z hvězdného pole. Slovo Compostella bývá též vysvětlováno jako „malý hřbitov“ – který zde byl objeven roku 820. V témže roce biskup Teodomiro potvrdil pravost hrobu. Král Alphonse II. ustanovil svatého Jakuba patronem svého impéria a nechal postavit na tomto místě světcí kapli. Trojlodní katedrálu s půdorysem latinského kříže dal nad hrobem apoštola vystavět Alfons III. Veliký, asturský král a zakladatel leónského království, který podporoval křesťany v oblastech, kde se šířil muslimský vliv. Papež Kalixtus II. zavedl a papež Alexandr III. papežskou bulou Regis Aeterni v roce 1179 potvrdil tzv. jubilejní neboli svatý compostelský rok, tradičně opakovaný v letech, kdy den sv. Jakuba – 25. červenec – padne na neděli, a s ním propůjčil Santiagu de Compostella odpustkovou privilegia a udělil mu titul Svaté město (jako Řím a Jeruzalém).

Socha sv. Jakuba v průčelí katedrály

Světceva přezdívka Matamore – Maurobijce pochází z 8.století, kdy svatý Jakub vstoupil do dějin Španělska jako jezdec na bílém koni. V té době byl celý iberský poloostrov ovládnán Maury (Araby) a venkovské křesťanské obyvatelstvo trpělo jejich krutovládou. Kromě jiného museli právě z kraje kolem Compostelly (od roku 711) každý rok posílat (do hlavního města emirátu Cordoby), do emírova harému sto mladých děvčat. Když pak došla prostým lidem trpělivost a proti krutému zvyku se vzbouřili, objevil se nad bojujícími křesťany svatý Jakub a pomohl jim k vítězství. Toto světcevo zjevení coby obránce křesťanské víry se pak opakovalo při různých dějinných zvratech a krizích. V rozhodující bitvě křesťanů s Maury roku 844 u Clavija se opět objevil svatý Jakub na koni, a křesťanům pomohl v téměř prohrané bitvě.

První kostel ke cti sv. Jakuba byl v Santiagu posvěcen 25. července 816.

Pokračování na str. 11

Foto na titulní straně:

Slavná katedrála sv. Jakuba v Santiagu de Compostela v severním Španělsku

Dobrá rada

Jednoho dne přišel k americkému humoristovi Marku Twainovi (Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910), k autorovi světoznámého mládežnického románu „Dobrodružství Huckleberryho Finna“, sedmnáctiletý chlapec a vysvětloval mu: Já už si se svým starým otcem vůbec nerozumím. Každý den se spolu hádáme. Je tak bezohledný; nemá smysl pro moderní myšlenky; je příšerně staromódní... Co jen mám dělat? Už to dlouho nevydržím. Jednoho dne prostě uteču...

Mark Twain vyslechl v klidu mladíkovy stížnosti. Konečně mu řekl: Můj mladý příteli, dobře ti rozumím. Když mně bylo sedmnáct, tedy když jsem byl v tvém věku, byl můj otec zrovna tak nevzdělaný a zaostalý jako tvůj. Bylo to skoro k nevydržení. Ale prosím tě, měj ještě trochu trpělivosti! Se starými lidmi musí mít člověk velkou trpělivost! Vyvíjejí se pomaleji. Víš, asi za deset let, když mi bylo dvacet sedm, to se už i můj otec mnohemu přiučil, a upřímně řečeno, člověk se s ním mohl docela dobře bavit. A mám ti ještě něco prozradit? Dnes, když mi je třicet sedm, věř tomu nebo ne, dnes vidím, že mi můj otec může být velmi nápomocný. Když si již nevím rady, pak se ptám většinou jeho, svého starého otce. A on toho ví obdivuhodně mnoho a obdivuhodně se v ledasčem vyzná. Ano, tak se mohou ti starší lidé změnit...

*Adalbert Ludwig Balling, Zralé klasy se naklánějí
Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1995*

Modlitba rodičů za děti

Pane a Bože, povolal jsi nás k manželství a našemu spojení požehnal dětmi. Svátostným stavem, k němuž jsi nás povolal, nám dáváš jakoby podíl na své stvořitelské moci. Naléhavě ti svěřujeme své milované děti. Vkládáme je do tvé otcovské péče, pod tvou nikdy neselhávající ochranu. Dej, ať stále rostou v bohabojnosti, ať vedou dokonalý křesťanský život a působí radost nejen nám, kteří jsme jim dali život, ale především tobě, svému Stvořiteli.

Pane, pohleď na svět, ve kterém žijí! Pohleď na záluďná pokušení, jimiž se je lidé neustále snaží svést v podobě falešných nauk a špatného příkladu. Pane, bdi nad nimi, stůj při nich a ochraňuj je. A nám vždy připomínej vážnou odpovědnost, z níž budeme jednou muset tobě skládat účty! Pomáhej nám, abychom vzorným životem při věrném zachovávaní tvého posvátného zákona a v těsném spojení s naší matkou církví přiváděli děti na cestu ctnosti a tvých příkázání! Avšak všechno naše úsilí bude marné, jestliže nám, všemohoucí, dobrotivý Bože, nedáš k tomu své požehnání.

Společně na tvou velkou dobrotu a na milosti, které jsi nám již prokázal. Pane, zasvěcujeme ti své děti. Ochraňuj je jako oko v hlavě! Skryj je do stínu svých křídel! Dej, ať s nimi jednou přijdeme do nebe a můžeme ti děkovat za věrnou péči o naši rodinu, láskyplný Otče. A pak tě budeme velebit navěky. Amen.

Modlitba za rodiče

Nebeský Otče, dal jsi mužům a ženám tu úžasnou výsadu podílet se na stvoření života, živit své děti, učit je hodnotám a dovednostem, které budou potřebovat jako dospělí. Požehnej otcům a matkám, protože na sebe berou radosti a obtíže rodičovství. Osvěcuj je, aby předávali dětem vědomosti o tom, co je skutečně důležité. Naprav chyby, které dělají. Prohlubuj jejich vzájemnou lásku, aby nebyla menší než láska k dětem. Ve své lásce musí poznat, jak se obětovat, jak odstranit napětí a neshody. Láska rodičů je něco zvláštního, protože vychází z tvé lásky. Dej, ať na to nezapomínají. Amen.

Modlitba dětí za rodiče

Dobrý Otče, odplat' rodičům jejich oběti a starosti. Dej jim zdraví a ochraňuj je. Mně dej, abych jim dělal radost. Amen.

*Modlitební kniha
Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2001*

LITURGICKÁ ČTENÍ

16. neděle v mezidobí - 23. července 2006

1. ČTENÍ - Jer 23, 1-6

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu“ - praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků“ - praví Hospodin. „Já shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí“ - praví Hospodin. „Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budu nazývat: Hospodin je naše spravedlnost.“

2. ČTENÍ - Ef 2, 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části (Židy i pohany) spojil v jedno a zboural dělicí přehradu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM - Mk 6,30-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

17. neděle v mezidobí - 30. července 2006

1. ČTENÍ - 2 Král 4,42-44

Čtení z druhé knihy Královské.

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži Elizeovi chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. ČTENÍ - Ef 4,1-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali. Buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.

EVANGELIUM - Jan 6,1-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedicím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

Proměnění Páně - 6. srpna 2006

1. ČTENÍ - Dan 7, 9-10. 13-14

Čtení z knihy proroka Daniela.

Viděl jsem, že byly postaveny trůny a stařec velikého věku usel. Jeho roucho bylo bílé jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho trůn plápolal ohněm, jeho kola - žhoucí oheň. Ohnivý proud vytékal a vycházel od něho, tisíce tisíců mu sloužily, desetitisíce desetitisíců stály před ním, usadil se soudní dvůr a byly otevřeny knihy. Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. ČTENÍ - 2 Petr 1, 16-19

Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když jsme vás poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, nedrželi jsme se v té věci nějakých chytráckých vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: To je můj milovaný Syn, v něm já mám zalíbení. Ten hlas přicházel z nebe a

my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře. Ale máme něco spolehlivějšího, totiž výroky proroků, a děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbřesne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.

EVANGELIUM - Mk 9, 2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zblél - žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rohlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

19.neděle v mezidobí - 13.srpna 2006

1. ČTENÍ - I Král 19, 4-8

Čtení z první knihy Královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle - u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ - Ef 4, 30 - 5, 2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečť pro den vykoupení. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

EVANGELIUM - Jan 6, 41-51

Slova svatého evangelia podle Jana.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefov? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: 'Sestoupil jsem z nebe'?“ Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorociích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má

život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Nanebevzetí Panny Marie - 15.srpna 2006

1. ČTENÍ - Zj 11,19a; 12,1,3-6a. 10ab

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2. ČTENÍ - I Kor 15,20-27a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž Bůh 'podřídil pod jeho nohy'.

EVANGELIUM - Lk 1,39-56

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocné zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2006

Politické události

Kubiceho zpráva vyvolala rozruch

Před branně-bezpečnostním výborem Poslanecké sněmovny vypovídal 29.května ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) Jan Kubice. Předložil informace, které údajně dokazují snahu politicky ovlivnit vyšetřování vraždy podnikatele Františka Mrázka či korupční aféru biolíh. Jiří Paroubek Kubiceho tvrzení ostře popřel slovy, že nařčení jsou neohrázná a nepodložená. Sněmovní výbor ještě téhož večera přijal usnesení, v němž konstatoval, že předložené informace neobsahují žádné důkazy o ovlivňování vyšetřování v ÚOOZ premiérem, ministrem vnitra a policejním prezidentem. Zároveň se však jeho členové vyjádřili pro důsledné prošetření některých závažných podezření. Pro usnesení hlasovali poslanci ČSSD a KSČM, proti poslanci ODS, KDU-ČSL a US-DEU. Jednání svolal na popud Kubiceho předseda sněmovního výboru Jan Vidim (ODS). Zúčastnili se ho ministr vnitra František Bublan, policejní prezident Vladislav Husák, nejvyšší státní zástupkyně Renata Vesecká, analytička ÚOOZ Blanka Kosinová a dva detektivové útvaru. Přítomen byl také šéf inspekce MV Miroslav Borník. Kubiceho zpráva obsahuje tři klíčové případy. Zaprvé kauzu "POKR", která se týká vyšetřování vraždy podnikatele Mrázka, mj. se v ní prověřuje též jeho vztah s vysoce po-

stavenými úředníky státní správy a významnými politiky ČR. Druhou aférou je "LORETA" objasňující pokusy o podvod na společnost Čepro v souvislosti s obchody s ropnými produkty. Třetím údajně souvisejícím případem je kauza "ANTROPOID". V ní ÚOOZ vyšetřuje vraždy v ruskojazyčných zločineckých strukturách a korupci ve státní správě spojenou s biopalivy a dalšími veřejnými zakázkami. Věrohodnost Kubiceho zprávy zpochybňují nejen sociální demokraté, ale i nejvyšší státní zástupkyně Vesecká, která Aktuálně.cz sdělila: "Dokumenty, které předložil pan Kubice, jsou pouze útržkovité informace, které je nutno pečlivě prošetřit." Již 30.května se dostaly na veřejnost informace obsažené v části Kubiceho zprávy s označením důvěrné až tajné. Ty se mj. týkají údajného sexuálního zneužívání nezletilé dívky premiérem Paroubkem a možného zapojení Václava Kočky, provozovatele Matějské poutě, do vraždy Mrázka. Premiér Paroubek a podnikatel Kočka se proti těmto tvrzením ohradili. Předseda vlády to považoval za předvolební tah ODS a podal trestní oznámení na Jana Kubiceho.

Předseda ODS Mirek Topolánek sestavuje vládu s lidovci a zelenými

Špičky rodící se koaliční vlády ODS, lidovců a zelených se dokázaly shodnout na kapitolách programového prohlášení a dohodu podepsali

v pondělí 26.června. Už před tím bylo zveřejněno, že ODS bude mít ve vládě devět křesel a lidovci se zelenými po třech. Rodící se trojkoalice má ale ve sněmovně dohromady pouze 100 hlasů z 200. Dosavadní premiér a předseda ČSSD Jiří Paroubek již dříve uvedl, že novou vládu podpoří jen tehdy, pokud zapomene na rovnou daň, privatizaci nemocnic i sjednocení sazeb DPH, které by vedlo ke zdražení léků a potravin. Nejdéle se hledala shoda v daňové a energetické politice. Sedm hodin trvající jednání, které skončilo 20.června až po půlnoci, poznamenal spor předsedy Strany zelených Martina Bursíka a Martina Řimana z ODS. Bursík již v pondělí prohlásil, že existují rozpory mezi tím, co bylo při formování programu koalice dohodnuto na úrovni předsedů stran, a tím, k čemu dospívají expertní skupiny stran případné budoucí koalice. Říman ho pak podle iDnes označil za "rozbíječe dohod". Řekl také, že sedět ve vládě s Bursíkem nebude snadné. I přes napjatou atmosféru se strany shodly například na zrušení zákona o neziskových nemocnicích nebo na omezení jízdy kamionů o víkendech. Ve čtvrtek 29.června se sešla na své ustavující schůzi Poslanecká sněmovna. Úkolem bylo zvolit její vedení. Na post předsedy byla navržena jediná kandidátka a to Miroslava Němcová z OSD. Ve volbě však neuspěla. Získala pouze 98 hlasů, což znamená, že se na její volbě nedokázala shodnout asi sama trojkoalice, která disponuje pouze 100 hlasy. Má se za to, že chybějící hlasy nedali Němcové Zelení. I když volba předsedy sněmovny je tajná, poslanci opoziční ČSSD

jednotně neodevzdali hlasovací lístky, a tak naznačili, že další vývoj politické situace bude velmi složitý. Volba předsedy sněmovny se má opakovat za týden. Ve funkci doposud zůstává stará vláda.

Nejvyšší správní soud obdržel 66 stížností na průběh a výsledky voleb

K pátku 16.června, který byl posledním dnem pro podání stížností na průběh a výsledky voleb do Poslanecké sněmovny, obdržel Nejvyšší správní soud (NSS) 66 podání. Z toho šest od politických stran a hnutí, ostatní od fyzických osob. Na vyřízení každé stížnosti má NSS 20 dní. Výsledky všech řízení by tedy měly být známy nejpozději do 6.července. První žalobu na neplatnost voleb podal sociální demokrat Philipp Janýř. Ten se domnívá, že ODS ovlivnila volby ve svůj prospěch nepodloženými obviněními špiček ČSSD čtyři dny před termínem voleb. Stížnost brněnskému soudu odeslalo také hnutí Nezávislí, které zastupuje advokátka a volební lídr Jana Hamplová. Podle ní malé strany poškodila veřejnoprávní Česká televize, když jim nedala dostatečný prostor v předvolebních diskusních pořadech. Upřednostňovala prý velké strany, které byly favority průzkumu veřejného mínění. Nezávislí chtějí, aby soud rozhodl o neplatnosti mandátů 200 nových poslanců. Ti se tak stali účastníky řízení před NSS a již obdrželi výzvy, aby se ke stížnosti vyjádřili. Za Stranu zelených podal stížnost na výsledky voleb liberecký lídr Petr Pávek. Ten zpochybňuje volby jako celek kvůli údajné neústavnosti části volebního zákona, požaduje přepočítání hlasů a nesouhlasí se způsobem, jakým jsou volební

hlasy převáděny na poslanec-ké mandáty. Zelení dosáhli na Liberecku svého nejlepšího výsledku, 9,58 % ale k zisku mandátů nestačilo. Do sněmovny se naopak dostal šéf české diplomacie a místopředseda lidovců Cyril Svoboda, který získal v Praze pouze 4,84%. Rozdíl vyplývá z velikosti volebních krajů. Odborník na ústavní právo Vladimír Balaš z Ústavu státu a práva nevylučuje, že Zelení u soudu uspějí. "Na již proběhlé volby to jistě nebude mít vliv, výsledek to nezmění. Do budoucna by ale mohl Ústavní soud prohlásit, že něco z tohoto zákona je neústavní. To není vyloučeno," řekl podle Lidovek.cz. Nejvyšší správní soud o volebních stížnostech rozhoduje poprvé, vznikl totiž v roce 2003, tedy rok po minulých volbách. Do té doby rozhodoval o stížnostech Nejvyšší soud. Letošní počet stížností byl vyšší než v roce 2002.

Soud rozhodl, že Chrám sv. Víta patří církvi, stát podá dovolání

Katedrála sv. Víta i s přílehlými nemovitostmi patří podle rozhodnutí pražského městského soudu z 16.června definitivně církvi. Ten pouze potvrdil říjnový verdikt obvodního soudu. Kromě katedrály připadla do vlastnictví církve celá Vikárská ulice s kanovnickými domy až po Nové proboštství, dále Prašná věž a kaple Všechny svatých. Soudy se sporem státu a církve o vzácnou nemovitost zabývaly 13 let. Obvodní soud pro Prahu I přikl k chrámu církvi poprvé v roce 1994, městský soud ale verdikt zrušil a případ vrátil k opětovnému projednání. Loni v říjnu obvodní soud potvrdil svůj předchozí rozsudek a stát s odvoláním u městského sou-

du neuspěl. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových se znovu s verdiktem nehodlá smířit a po obdržení písemného rozsudku podá dovolání k Nejvyššímu soudu. Spor se táhne od roku 1992, kdy Náboženská matice spolu s dalšími církevními subjekty podala žalobu o navrácení několika památek státem, a patří k nejdelším v moderní české historii. Do případu postupně intervenovaly různé soudy včetně Nejvyššího a Ústavního. Kapli sv. Anny a baziliku sv. Jiří s pozemky Nejvyšší soud v roce 2000 ponechal ve vlastnictví státu. Chrám zestátnila komunistická vláda v roce 1954 formulí "náleží všemu československému lidu".

Ze Slovenska

Volby na Slovensku vyhrál opoziční Smer sociální demokracie

V sobotu 17.června se konaly na Slovensku předčasné parlamentní volby, z nichž vyšla vítězně sociálně demokratická strana Smer Roberta Fica. Favorit vyhrál s 29,14% před Slovenskou demokratickou a křesťanskou unií (SDKU) premiéra Mikuláše Dzurindy s 18,35% a Slovenskou národní stranou (SNS) s 11,73%. Překvapením byl výsledek právě Dzurindovy strany, protože průzkumy ji předpovídaly 10%. Strana maďarské koalice (SMK) získala téměř tolik jako SNS (11,68%). Lidová strana - Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS) bývalého premiéra Vladimíra Mečiara přišla proti volbám v roce 2002 o polovinu příznivců a získala 8,79% hlasů. Jako poslední se do parlamentu dostalo Křesťanskodemokratické hnutí (8,31%). Neuspěla Komunistická strana Slo-

venska (3,88%) a ani Aliance nového občana, která získala jen 1,42%, což představuje téměř sedmiprocentní ztrátu oproti minulým volbám. Smer vyhrál volby apelem na občanské jistoty, zároveň chce ale zrušit reformy premiéra Mikuláše Dzurindy. Prioritou je i přijetí eura na Slovensku do roku 2009. Slovenské volby zaujaly i české politiky. Programově blízkému Smeru vyjádřil v kampani podporu premiér Jiří Paroubek. Předseda ODS Mirek Topolánek naopak jel den před volbami na Slovensko, aby podpořil premiéra a předsedu SDKU Mikuláše Dzurindu. Prezident Ivan Gašparovič 20.června pověřil Roberta Fica sestavením vládní koalice. S představiteli parlamentních stran začal Fico jednat už v úterý 20.června, nejdříve se sešel s Mečiarom, předsedou LS - HZDS. Schůzka podle obou potvrdila, že mezi stranami nejsou zásadní programové rozdíly, které by bránily koalici. Posléze jednal s předsedou Slovenské nacionalistické strany SNS Janem Slotou. Výsledkem jednání bylo vytvoření koalice těchto tří stran, které uzavřely koaliční dohodu 2.července. Komentátoři označují tuto smlouvu za hrozbu pro vztahy Slovenska s evropskými partnery.

Třetí autonehoda se stala Janu Langošovi osudnou

Ve čtvrtek 15.června se u obce Drienovec poblíž Košic stala tragická autonehoda. Zahynul při ní bývalý československý ministr vnitra a ředitel Ústavu paměti národa Jan Langoš. Jan Langoš, který by se letos v srpnu dožil 60 let, se narodil v Banské Bystrici. Po absolvování Slovenské vysoké školy technické pracoval jako experimen-

tální fyzik ve slovenské Akademii věd. Od konce 70. let redigoval samizdatové časopisy, např. Kontakt a Altamira a spolu s Janem Čarnogurským vydával politický měsíčník Bratislavské listy. V porevolučních letech 1990 - 1992 byl poslancem Sněmovny lidu Federálního shromáždění ČSFR za stranu Veřejnost proti násilí a zároveň ministrem vnitra ČSFR. V letech 1994 až 2002 byl poslancem slovenského parlamentu. Do roku 2000 vedl Demokratickou stranu. Od května 2003 budoval Ústav paměti národa. Jan Langoš, který byl ženatý a měl dvě děti, se v minulosti při autonehodě vážně zranil již dvakrát. K poslední tragické Langošově nehodě došlo shodou okolností jen dva dny poté, co v autě zahynul jiný přední slovenský politik, František Toth. Ten byl letos odvolán z postu ministra kultury a poté založil vlastní stranu Nadej, která ale ve volbách nezískala ani jedno procento hlasů. Nehoda ho zastihla na předvolební cestě. Na železničním přejezdu poblíž Trnavy se jeho auto srazilo s vlakem; podle policie Toth pravděpodobně nerespektoval světelnou signalizaci. Média v této souvislosti připomněla starší tragické autonehody slovenských politiků. V roce 1992 například havarovalo vozidlo s Alexandrem Dubčekem, o rok později zahynul při autonehodě státní tajemník slovenského ministerstva kultury Roman Zelenay. V roce 1994 pak po nárazu vozidla do autobusu zemřeli předseda Demokratické strany Anton Duris a místopředseda Vladimír Čech.

Ekonomika

Evropská unie otevře trh služeb

Ministři hospodářství členských zemí EU se 29.května dohodli na nové směrnici liberalizující trh služeb. Nyní se čeká na souhlas europarlamentu, který ji pravděpodobně schválí. Otevře se tím možnost malým a středním živnostníkům podnikat v kterékoli zemi EU za stejných podmínek, jaké mají tamní podnikatelé. Současně byly schváleny úpravy prosazované Českem, Británií či Dánskem. Státy například musí informovat o omezeních platných na svých územích a odůvodnit je. Evropská komise zase bude moci zkoumat legislativu jednotlivých států a trvat na zrušení zákonů odporujících volnému pohybu služeb. Také se podařilo prosadit princip tichého souhlasu. Ten dává živnostníkovi právo podnikat i v případě, že požádal o povolení k zahájení činnosti a úřad mu v příslušné lhůtě neodpoví. Ministr průmyslu a obchodu Milan Urban podle serveru Lidovky.cz uvedl, že výsledek jednání považuje za výrazný úspěch, který povede k dalšímu růstu české ekonomiky a snižování nezaměstnanosti. Šéf Sdružení živnostníků a podnikatelů ČR Bedřich Danda prohlásil, že se počítá s odchodem asi 5% živnostníků. Problém podle něj spočívá v jazykové bariéře, protože řemeslníci často dostatečně neovládají cizí jazyk.

Průměrná mzda v Česku se vyšplhala téměř na 19 tisíc Kč

Český statistický úřad oznámil, že průměrná hrubá měsíční mzda vzrostla za první tři měsíce letošního roku o 1222 Kč na 18903 Kč. Hrubý

růst byl 6,9%, reálná mzda se tak zvýšila o 4%. Nejrychleji rostly mzdy v podnikatelské sféře, kde se průměrná mzda zvýšila o 1275 Kč na 19051 Kč. Polepšili si i státní zaměstnanci, jimž se platy zvedly na průměrných 18390 Kč. Rozdíly ve finančním ohodnocení různých profesí jsou velké. Lidé pracující ve finančnictví vydělávají kolem 40 tisíc Kč, pracovníci v zemědělství či stravovacích a zemědělských službách si přijdou průměrně na 13 tisíc Kč. Přibližně šestiprocentní růst odpovídá vývoji domácího hospodářství a podle ekonomů by měly mzdy letos překonat hranici 20 tisíc.

ČSA jsou ve ztrátě

Podle auditovaných výsledků zveřejněných 5.června České aerolinie loni sice svezly 5,2 milionů zákazníků, což je o pětinu více než loni, přesto hospodařily se ztrátou 496 milionů Kč. Pokud by navíc firma neprodala dvě letadla, dosáhl by schodek jedné miliardy Kč. Podle nového prezidenta ČSA Radomíra Lasáka, který letos v lednu nahradil ve vedení Jaroslava Tvrdíka, jsou za obří ztrátou špatná obchodní rozhodnutí, nedostatečná restrukturalizace a zvyšování cen ropy (Aktualne.cz). Nový management nyní připravil strategii ČSA pro roky 2006 až 2008. Ta se zaměřuje na zvýšení výnosu a snížení provozních nákladů. V roce 2008 by pak měla nastat vhodná doba k prodeji ČSA. Stát, který je majoritním vlastníkem společnosti, počítal s dřívější privatizací. Novou firemní strategii, která má zadluženým aeroliniím přinést zisk, představil prezident ČSA Jaromír Lasák 13.června. Uvedl to server iHned. Nedávno obměněné vedení ČSA plánuje,

že posílí postavení dopravce mezi byznysmeny, hodlá otevřít nové linky do Asie a zlepšit prodej letenek. Další součástí strategie je i propouštění zaměstnanců. Odejít by mělo 10-20% lidí, převážně z administrativy. V současnosti pracuje v aerolinkách asi 5,5 tisíce lidí, z toho 500 pilotů - těch ani letušek by se propouštění týkat nemělo. ČSA by se měly vrátit do "černých čísel" v roce 2008, podle Lasáka se ziskem 215 milionů.

Kurzovní listek ČNB

3. 7. 2006 (střed)

EUR, 1	28.470
Kanada, 1	20.031
Slovensko, 100	74.102
USA, 1	22.257

Kultura

Pražská muzea

o sobotní noci nespala

Muzea a galerie české kulturní metropole se v sobotu 17.června večer otevřela v netradičním čase 19:00, a zahájila tak Pražskou muzejní noc. Ta se odehrávala jako součást Festivalu muzejních nocí, který probíhá v šesti desítkách českých měst již od května. Nevšední otvírací doba, vstup zdarma, nebo nejvýše za symbolickou desetikorunu, bezplatná doprava speciálními linkami a pestré doprovodné akce ukázaly návštěvníkům, že muzea jsou živými a atraktivními institucemi. K letošní noci se v Praze připojilo 21 institucí a otevřeno bylo ve 43 objektech včetně Národního muzea, Národní galerie, Rudolfiny, Židovského muzea, Umělecko-průmyslového muzea, Galerie Vltavín nebo Muzea Policie ČR. Prohlídka expozic trvající do půlnoci nebo ještě o hodinu déle, nalákala kulturní nadšence, turisty i laiky, kteří se kulturně vzdělávacím institucím obvykle vyhýbají.

Samotná atmosféra historické Prahy doplněná o doprovodné akce se stala asi nejlákavější expozicí. Součástí programu byly koncerty, divadelní představení, promítání dokumentů, ukázky řemesel, přednášky, soutěže, ukázky dobových tanců, či vystavení unikátů z jindy nepřístupných sbírek. Projekt Muzejní noci, v mnoha evropských městech obvyklý, předvedlo Národní muzeum poprvé v roce 2004. Letošní pražská Muzejní noc pokračuje v osvědčeném modelu předchozích dvou ročníků a ve stoupající tendenci návštěvnosti. První ročník se setkal s překvapivě vysokým zájmem 50 000 návštěvníků, který byl ale minulý rok více než dvojnásobně překonán se 120000 návštěvníckými vstupy. Letos si noční expozice prohlédlo 135 tisíc lidí.

První koncert Madonny v Česku vyprodán,

zpěvačka přidá ještě jeden

Madonna vyhoví zklamáním fanouškům, na které se nedostaly vstupenky na její koncert. Ten se uskuteční 6.září v pražské Sazka Aréně. Ačkoli se cena lístku pohybuje od tří do pěti tisíc korun, vyprodaly se během necelých dvou hodin. Zájemců je ale stále mnoho, popová královna proto slíbila, že uskuteční ještě jedno vystoupení hned další den, tedy 7.září v Sazka Aréně. Vstupenky budou k dostání na prodejních místech Sazky, na webovém portálu www.sazkaticket.cz nebo v Ticketpro. A co pro natěšené fanoušky Madonna chystá? V rámci světového turné Confessions Tour připravila se svým týmem dvouhodinovou megashow. I když se Madonna poslední deska nesetkala u kritiků s nadšením, její koncerty bývají hodnoceny jako senzační podívaná.

Zemřela legenda českého jazzu Vlasta Průchová

V pátek 16.června (necelý měsíc před svými osmdesátinami) podlehl těžké nemoci Vlasta Průchová. Potvrdila to mluvčí motolské nemocnice v Praze. Právě tam byla v léčbě dlouhodobě nemocných Průchová hospitalizována. Vlasta Průchová, provdaná Hammerová, se narodila 12.července 1926 ve slovenském Ružomberoku. Pro jazzový zpěv, s nímž vystupovala od roku 1946, měla podle hudební kritiky jako jedna z mála českých zpěvaček všechny předpoklady: cit pro frázi, bezchybný rytmus, skvělý hlas a obrovský temperament a muzikálnost. Během své dlouhá desetiletí trvající kariéry vystupovala s mnoha špičkovými zpěváky a muzikanty, doprovázely ji např. orchestry Karla Vlacha či Ferdinanda Havlíka a zpívala duety s Karlem Hálou, Milanem Chladilem i s mladým Karlem Gottem. Nejraději ovšem vystupovala se svým mužem Janem Hammerem, vynikajícím jazzmanem, který zemřel v roce 1989. Přestože zejména v 50. letech režim jazzu jakožto "buržoazní muzice" příliš nepřál a později měla Průchová také problémy se synovou emigrací do USA, neztratila životní optimismus ani své příznivce. Ještě letos jí vyšlo album nahrávek z 50. až 70. let s názvem Na počátku bylo blues a v roce 2003 ji prezident Václav Klaus udělil medaili za zásluhy. Právě Václav Klaus vyjádřil nad zpěvaččiným úmrtím hlubokou lítost. Podle jeho mluvčího Petra Hájka prezident její zdravotní stav sledoval a byl s ní v kontaktu. Když se o jejím úmrtí dozvěděl, řekl, že dnešek pro něj bohužel není "docela všedním obyčejným dnem". Připoměl tak její stejnojmenné album z roku 1997.

Balet Národního divadla uvedl premiéru moderní Zlatovlásky

V pátek 16.června se na scéně pražského Stavovského divadla konala premiéra původní taneční pohádky Zlatovlásky. Celovečerní představení na motivy pohádky Karla Jaromíra Erbena vytvořili choreograf Jan Kodet a hudební skladatel Vladimír Franz. Režie se ujal Ondřej Havelka. Představení je koncipované jako "divadlo na divadle": do vesnice přijíždí kejklíři, kteří pak s místní chasou sehraji pohádku o Zlatovlásce. Představením provází zpívající postava kejklíře v podání Martina Zbrozky, která posunuje děj od jednoho obrazu k dalšímu. Tím se autoři oprostili od nutnosti vyjádřit pohybem úplně vše a sklouzávat zbytečně často k pantomimě, která je přítomná jen v malé míře. Taneční slovník sahá od civilního pohybu a gest přes moderní výrazový tanec až k neoklasickému baletu. Na Zlatovlásku se podílejí také děti z baletní přípravky ND v rolích ptáček, krkavců a mušky. Hudba částečně vychází z ohlasu českých lidových a kramářských písní, v některých scénách se ale blíží až k muzikálovému stylu nebo naopak čerpá z motivů barokní hudby. Při premiéře tančili v hlavních rolích Jiřika a Zlatovlásky první sólisté Adéla Pollertová a Alexandre Katsapov, v roli psa nadějný demisólista Viktor Konvalinka. Diváci ocenili představení závěrečným potleskem vstoje, což se v baletu nestalo už velmi dlouho.

Sport

Tenistka Nicole Vaidisová září na Roland Garros

Životního úspěchu dosáhla teprve sedmnáctiletá česká tenistka Nicole Vaidisová, která postoupila do semifinále grand-

slamového turnaje Roland Garros v Paříži. V osmifinále si dokázala poradit se světovou jedničkou ženského tenisu domácí Amelií Mauresmovou 2:1, po setech 6:7, 6:1, 6:2. Další třísetovou bitvu svedla ve čtvrtfinálovém utkání s 11. nasazenou Venus Williamsovou ze Spojených států. Velice vyrovnaný první set získala americká hráčka v poměru 7:6, ale v dalších dvou setech převzala iniciativu Vaidisová (6:1 a 6:3). Poslední výzvou na cestě do finále je pro ni Ruska Světlana Kuzněcovová. Rodačka z Norimberku, která převážně trénuje v tenisové akademii Nicka Bollettieriho na Floridě, se tak stala senzací letošního ročníku Roland Garros. Poslední česká tenistka, která se dostala do semifinále grandslamového turnaje, byla před osmi lety Jana Novotná.

Jan Železný se rozloučil s domácím publikem

Ostěpař Jan Železný absolvoval 30.května na ostravském atletickém mítinku Zlatá tretra poslední vystoupení před domácím publikem. Na závodě se podepsalo počasí a časový skluz v programu, Železný hodil 83,52 metru a obsadil třetí místo. Trojnásobný olympijský vítěz a světový rekordman (96,48 m) vyjádřil zklamání, ale přesto ještě dlouho po závodě děkoval nejmějším fanouškům, kteří mu při jeho derniéře aplaudovali. Železný se v necelých čtyřiceti letech rozhodl ukončit aktivní kariéru, ve sportu však hodlá pokračovat jako trenér pražské Dukly.

Čeští fotbalisté skončili

na MS v základní skupině

První střetnutí na Mistrovství světa s týmem USA se Čechům vydařilo a vyhráli 3:0. Už v 5. minutě využil obránce Zdeněk Grygera zcela otevřené pravé strany, padesátimetrový únik podél postranní čáry za-

končil přesným centrem na hlavičkujícího Jana Kollera a ten vstřelil úvodní branku. Pro vysokého útočníka to byl již 43. reprezentační gól. Po půlhodině hry přišla druhá česká radost. Pokus Pavla Nedvěda zblokoval Onyewu pouze před pokutové území, kde se napřáhl Tomáš Rošický a jeho pohotová střela skončila v síti. V 76. minutě pak uzavřel skóre zápasu znovu Rošický, když ho Nedvěd přihrávkou ve středu hřiště vyslal na třicetimetový sprint, ve kterém záložník Arsenalu předčil americké obránce a následně překonal i brankáře Kellera. Radost z přesvědčivého vítězství 3:0 kazilo českým fanouškům pouze zranění Kollera, jenž si koncem prvního poločasu natáhl stehenní sval a musel být střídán. V druhém utkání změřili světenci trenéra Brucknera síly s Ghanou. Zápas ovlivnila hned 66. vteřina, kdy nesoustředěnou obranu překvapil Gyan (0:1). Po celou dobu se hrálo ve vysokém tempu a Češi jen těžko nacházeli recept na ghanskou hru. Druhý zlomový moment přišel v 65.minutě, kdy Ujifalusi v pokutovém území fauloval a dostal červenou kartu. Z penalty však sám faulovaný trefil pouze tyč. V závěru se na českou branku co chvíli valil jeden útok za druhým a jen díky skvělému Čechovi neskončil žádný z nich gólem. Až osm minut před koncem řádné hrací doby po rychlé akci z pravé strany prudce vypálil Muntari a upravil na konečných 2:0. Osmifinále měli Češi na svých kopačkách v zápase s Itálií, která se čtyřmi body zatím skupinu vedla. Pokud chtěli mít jistotu postupu, museli vyhrát. Zápas ovšem skončil jejich porážkou: Česko - Itálie 0:2. Tak nezbylo našim reprezentantům nic jiného než začít balit kufry.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Kardinál Tarcisio Bertone bude novým státním sekretářem Apoštolského stolce

V souladu s § 354 kanonického práva (po dovršení věku 75 let) přijal papež Benedikt XVI. rezignaci státního sekretáře kardinála Angela Sodana. Požádal jej, aby v úřadě setrval do 15. září 2006. Ve stejný den bude novým státním sekretářem jmenován salesián kardinál Tarcisio Bertone, arcibiskup z italského Janova. Státní sekretář je prvním spolupracovníkem papeže ve vedení církve. Může být pokládán za nejexponovanějšího v diplomatické a politické činnosti Svatého stolce a za zvláštních okolností zastupuje papeže. Při této příležitosti papež přijme vedoucí i úředníky státního sekretariátu, aby spolu s nimi veřejně poděkoval kardinálu Angelu Sodanovi za jeho dlouhou službu. Papež rovněž přijal rezignaci kardinála Edmunda Casimira Szoky, předsedy Papežské komise pro vatikánský stát. Kardinál Szoka rovněž v úřadu setrvá do 15. září, kdy bude do této funkce jmenován arcibiskup Giovanni Lajolo, současný sekretář pro vztahy se státy.

Ruští katolíci dostali zpět od státu chrám Jana Křtitele

Představitelé ruské vlády v neděli 25. června 2006 slavnostně předali moskevskému arcibiskupu Tadeuszi Kondrusiewiczovi chrám sv. Jana Křtitele, který byl sovětskými úřady uzavřen v roce 1938 poté, co komunisté uvěznili místního kněze a nutili ho podepsat prohlášení, že není schopen kostel opravovat a platit daň z nemovitosti. Chrám, který se nachází v obci Puškin jižně od Petrohradu, dal vystavět car Alexandr I. v roce 1823. V době komunistického režimu v kostele probíhala výuka tělesné výchovy a byly zde pořádány koncerty. Převzetí klíčů od chrámu doprovodil arcibiskup Kondrusiewicz biblickým citátem: "Připravte cestu Páně". Slavnostní mše při této příležitosti se kromě oficiálních hostů a katolických a protestantských duchovních zúčastnilo zhruba 200 věřících. Součástí slavnosti bylo i požehání ikony Panny Marie Fatimské, která byla zhotovena speciálně pro tento chrám.

Biskupové Slovenska a Maďarska si předali listy vzájemného porozumění

Na svátek sv. Petra a Pavla 29. června 2006 se v katedrále v maďarském městě Ostrihom konala slavnostní mše, které se zúčastnili stálé rady Konference biskupů Slovenska (KBS) a Maďarské biskupské konference (MBK). Delegace obou biskupských konferencí v čele s předsedou KBS Mons. Františkem Tondrou a předsedou MBK kardinálem Péterem Erdő si během obřadu vyměnily listy porozumění, ve kterých byla vyjádřena vůle katolických biskupů překonat historické národnostní rozpory.

Plánovaný program návštěvy papeže ve Španělsku

Poutníci z celého světa se setkají ve dnech 1.-9. července 2006 ve španělské Valencii, aby si vyměnili zkušenosti a více porozuměli úloze křesťanské rodiny. Motto setkání zní: "Předávání víry v rodině". U příležitosti této akce navštíví Španělsko také papež. Světové setkání rodin má čtyři hlavní části: mezinárodní kongres, eucharistické slavení pro rodiny (v jazykových skupi-

nách), vigilie se svědectvím rodin a závěrečná mše. Posledním dvěma částem programu bude předsedat Svatý otec, který přiletí do Španělska v sobotu 8. července. Předběžný itinerář návštěvy papeže ve Španělsku obsahuje návštěvu místní katedrály, převzetí klíčů od města z rukou starostky Valencie, setkání s arcibiskupem Agustínem Garcíou-Gascem, španělskou královskou rodinou a předsedou zemské vlády. Sobotní vigilie, na které se předpokládá, že papeže přijdou pozdravit stovky tisíc rodin, začne ve 20.00 hodin v Puente de Monteolivete. Kromě společné modlitby zde bude připraven také umělecko-kulturní program a slavnostní ohňostroj. V neděli 9. července bude papež Benedikt XVI. na stejném místě celebrovat slavnostní bohoslužbu od 9.30 hodin. Během mše obnoví některé manželské páry své sliby při příležitosti 50. výročí sňatku. V závěru bohoslužby se papež s přítomnými poutníky pomodlí modlitbu Anděl Páně. Kromě Mezinárodního teologicko-pastoračního kongresu proběhnou v rámci Světového setkání rodin další dva kongresy. Zatímco jeden bude zaměřen na věkovou skupinu lidí od 16 do 25 let, druhé sympozium se bude věnovat problematice seniorů.

Dny lidí dobré vůle Velehrad 2006

U příležitosti svátku slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje se konají ve dnech 2.-5. července 2006 na Velehradě Dny lidí dobré vůle. Akce probíhá pod záštitou olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera ve spolupráci s Ministerstvem kultury ČR, Zlínským krajem a Obecním úřadem Velehrad. Ve dnech 3. a 4. července se na Velehradě uskuteční konference na téma "Náboženství a rozmanitost ve vybraných regionech". V rámci letošních Dnů lidí dobré vůle Velehrad 2006 byla vyhlášena výtvarná soutěž Cestou dvou bratří pro děti z prvního stupně základních škol. Cílem výtvarné soutěže, která se setkala s velkým zájmem z řad dětí i pedagogů, bylo na příkladu bratrů Cyrila a Metoděje přiblížit dětem kořeny nejen naší kultury, ale i naší křesťanské víry. Děti byly rozděleny do dvou soutěžních kategorií. První kategorie zahrnovala děti z prvních až třetích tříd, druhá kategorie děti ze čtvrtých a pátých tříd. Všem dětem byl poté vyprávěn příběh o příchodu soluňských bratrů Cyrila a Metoděje z bohaté země na Velkou Moravu, do země pro oba učené bratry naprosto neznámé, aby tamější obyvatele naučili číst a psát. A právě tento ojedinělý příběh měl dětem posloužit jako inspirace. Děti z první kategorie se měly zamyslet nad tím, zda jsou ony samy schopny pomoci lidem kolem sebe a jak si představují návštěvu sv. Cyrila a Metoděje ve své družině nebo škole. Děti z druhé věkové kategorie zpracovávaly tentýž příběh, ale z jiného úhlu pohledu. Ztvárňovaly, co dobrého udělaly ve svém životě pro druhé, i když nemusely, a zda umí předat něco ze své víry a svých dovedností spolužákům nebo kamarádům. Ze zaslaných prací odborná porota vybrala 30 nejlepších prací, které budou vystaveny na Velehradě v prostorách Stojanova gymnázia. Výstava potrvá až do konce července. Dny lidí dobré vůle vyvrcholí 5. července slavnostní poutní bohoslužbou, kterou budou celebrovat všichni biskupové z Čech, Moravy a Slezska.

Podle zpráv České biskupské konference

Sv. Jakub v Santiago de Compostela

Pokračování ze str. 2

Z chrámu se stalo od 10. století slavné poutní místo Santiago (St. Jakub) de Compostela, které přitahovalo až do 15. století více poutníků než Řím a Jeruzalém. V roce 997 zničila maurská vojska pod Al-Mansúrovým vedením Jakobovu svatyni. Bronzové zvony z chrámu museli křesťanští zajatci jako válečnou kořist odnést na vlastních ramenou až do Córdoba. Když byla v roce 1236 Córdoba dobyta, byly zvony navraceny do Santiaga de Compostela. Rostoucí příliv poutníků vedl v roce 1075 k výstavbě nového kostela nad apoštolovým hrobem. Došlo k ní pod rostoucím vlivem clunyjské klášterní reformy, k níž se připojily aragonské kláštery. Katedrála byla vybudována v letech 1100-1140 a v roce 1188 dostala západní atrium nazývané Porta de la Gloria. Vysvěcení celku se konalo roku 1211. Trojlodní bazilika s příčnou lodí, kupolí nad křížením a chórovým ochozem dostala v letech 1738-1750 barokní západní průčelí, dílo Fernanda Casase y Návoy. Na alabastrovém oltáři, obnoveném roku 1672 stojí socha apoštola ozdobená stříbrem a drahokamy z 12. století, kterou poutníci objímají. Ostatky sv. Jakuba odpočívají od 19. století v kryptě v moderním sarkofágu ze stříbra. Poutní bohoslužby v katedrále v Santiagu de Compostela vrcholí vždy máváním velkou kadidelnicí nad hlavami poutníků. Tento zvyk je ve světě jedinečný.

Sv. Jakub bývá zobrazován jako poutník s holí, kloboukem a mušlí. Tyto tři symboly dostávali odjakživa poutníci, kteří navštívili světcův hrob. Ve středověku měl každý křesťan životní sen a touhu putovat do Svaté země po stopách Ježíšových, do Říma ke hrobu svatého Petra a ke hrobu apoštola Jakuba Většího do Santiaga de Compostela – jak se tehdy věřilo a říkalo až na samotný konec tehdy známého světa. Český šlechtic, známý Kryštof Harant z Polžic a Bezruč si o návštěvě Santiaga de Compostela zapsal: „Na levé ruce jest kaplička klenutá a malovaná, v níž několik lamp hořelo. V té při straně východní stojí ol-

tář kamenný, kterýž má na tom místě býti, na kterémž je pochován svatý Jakub Veliký, apoštol páně, který z poručení Herodesa krále sťat byl, od čehož slove též kostel "svatého Jakuba Velikého".“ Barvitě tuto cestu popsal ve své povídce „Z Čech až na konec světa“ Alois Jirásek. Když byla Svatá země dobyta nevěřícími, stalo se dokonce na čas Santiago de Compostela prvním poutním místem světa. K místu na severovýchodě Španělska vznikly četné poutní cesty, které jsou lemovány kláštery, kostely, útulky a kaplemi.

Nejdůležitějšími trasami byly tzv. horní cesta od Einsiedeln podél Alp a tzv. dolní cesta z Cách přes Maastricht, Brusel a Paříž. Hlavní trasa poutníků vedla jihofrancouzským Périgordem a Gasconskem přes španělský průsmyk Roncesvalles do Pamplony, a odtud přes Puente la Reina a Santo Domingo de la Calzada do Leonu. Někdy bývali poutníci na cestě i tři měsíce a do apoštolova města jich ročně přicházelo 200 až 500 tisíc. Přinášeli do kdysi nehostinných oblastí nejen peníze, ale s nimi hospodářský rozvoj i nebyvalý kulturní rozmach. Nové kláštery stavěné při cestách zajišťovaly šíření románské kultury, rytířské řády střežily cesty, významní poutníci zakládali charitativní instituce a odkazovali jim své jmění. Z mnoha set chrámů, které jsou ve městech na poutní trase, jich několik desítek dnes patří k světovým unikátům. Ve městě Leonu v roce 1161 vznikl rytířský řád "Svatého Jakuba od meče". Jeho rytíři se označovali na prsou nošeným znamením červeného meče, jehož jilec a konce příčky jsou liliovitě ukončeny.

Poutníci věří, že odměnou za vykonanou pouť k Jakobovu hrobu jim budou odpuštěny tresty za hříchy. Jeho ostatky prosluly léčením četných obtíží a chorob – snad nejznámější je léčení revmatismu.

Schránka s ostatky sv. Jakuba

V sandálech, s poutnickou holí, širokým kloboukem a lahvi vyrobenou z tykve se vydávají na mnohasetkilometrovou cestu. Jako poznávací znamení slouží i dnes lastura hřebenatky, která žije ve vodách Atlantského oceánu poblíž těchto končin. Kdo se vydá na poutní cestu dostane poutnický pas, kam dostává razítka na jednotlivých zastávkách a v cíli poutě dostane potvrzení ten, kdo urazil pěšky alespoň sto kilometrů.

Rada Evropy prohlásila Svatojakubskou poutní cestu za „evropskou kulturní trasu“ a zařadila ji mezi památky UNESCO. Jde o čtyři hlavní směry ze Západní Evropy - z Paříže, Vézelay, Le Puy a Arles - ústící za Pyrenejemi ve španělské Pamploně do jediné trasy, která prochází Logronem, Burgosem, Leónem a Astorgou a vede k hrobu svatého Jakuba v Compostele. V roce 2000 bylo město vyhlášeno Evropským městem kultury. Dnes je na Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO hned třikrát. Poprvé bylo v roce 1985 zapsáno jeho historické jádro s katedrálou svatého Jakuba. Podruhé v roce 1993 byla na seznam zapsána část svatojakubské poutní cesty, tzv. francouzské, po níž poutníci do svatého města severozápadním Španělskem přicházejí. A naposledy v roce 1998 si UNESCO vzalo pod ochranu také druhou část francouzské poutní cesty přímo na území Francie.

Připravil Fr. Dušan Hladík

Duchovní síla Sázavy

Mimořádné historické i duchovní místo i po osmi letech žije. Přičinil se o to P. Metod Karel Klement. Vychoval generaci mužů, kteří byli duchovními oporami našeho národa, a volal po obnově dědictví sv. Prokopa.

Papež Inocenc III. váhal, zda má svatořečit benediktinského opata z jakési malé slovanské země daleko za horami. Podle legendy se mu přítel přemyslovských knížat Oldřicha a Břetislava I. a zakladatel slovanského kláštera na ostrohu řeky Sázavy poustevník Prokop ve snu tak důrazně připomenul opatskou holí, že se papež raději rychle vzdal svých pochybností. Roku 1204, v době, kdy Umbrii putoval svatý František z Assisi, Prokopa jako prvního českého světce prohlásil v Římě za svatého. Vlastní obřad svatořečení s vyzvednutím ostatků proběhl ještě téhož roku přímo v Sázavě.

Sázavský klášter 4.července 2004 oslavoval 800. výročí Prokopova svatořečení. Jeho osudy by mohly být učebnicí dějin našeho národa.

Čtvrtý nejstarší český klášter

K poustevníkovi Prokopovi v sázavských lesích se brzy přidali další spoluhráčové a jejich dřevěný kostelík se stal místem slovanské liturgie, kterou k nám přinesli patroni Evropy svatý Cyril a Metoděj. Klášter v Sázavě vznikl kolem roku 1032 a byl založen podle řehole svatého Benedikta z Nursie. Benediktinský konvent pěstoval staroslověnský liturgický jazyk, vznikly zde i významné literární památky, jako je legenda o sv. Prokopu. Ale už roku 1080 byla slovanská liturgie zapovězena papežem Řehořem VII. a roku 1096 byl konvent rozehnán. O rok později sem přišli z Břev-

novského kláštera mniši latinské liturgie.

V době rozkvětu českého státu za vlády „největšího Čecha“ krále českého a císaře římského Karla IV. se nad Prokopovým hrobem mohutně rozrůstala monumentální trojlodní gotická katedrála. V kapitulní síni gotického kláštera vznikaly unikátní fresky Sázavské Madony - plné lásky k P. Marii a současně zdůrazňující její lidské mateřství. Stavbu chrámu v době, kdy byla hotova jenom jeho pravá loď, přerušily husitské války. Klášter byl opuštěn.

Život se do něj vrátil až v polovině 17. století. Barokní stavba kostela a kláštera už nebyla tak velkorysá, ale na rozdíl od 14. století byla úspěšně dokončena. Před kostelem se dodnes k nebi zdvihají vysoké sloupky torza gotické katedrály spolu s gotickou věží.

Osvícenský císař Josef II. klášter v roce 1785 zrušil, podobně jako mnohé

Pater Method Karel Klement spokojeně
hledí na své dílo obnovy

jiné. V roce 1809 se stal majetkem rodu von Lindenkrönů a klášterní kvadratura se během následujících desetiletí postupně změnila v zámek.

Sázava volá

Píše se rok 1941. Protektorát Böhmen und Mähren. Do Sázavy přichází jako duchovní správce farnosti sv. Prokopa jeden z nejlepších pražských kazatelů, emauzský benediktin pater Method Karel Klement, známý také jako zakladatel ministrantského skautingu Legio Angelica. V jeho „andělských“ družinách odvolávajících se na knížete české státnosti sv. Václava vyrůstaly budoucí duchovní opory českého národa, které bojovaly proti nespravedlnosti v komunistických žalářích nebo v exilu: Zvěřina, Mádr, Mandl, Heidler, Reinsberg a další. Byl to právě pater Klement, který těmito mužům odvahy a duchovní síly vtiskl v chlapeckém věku do duše smysl pro pravdu, zdravé vlastenectví, ducha hrdosti, spravedlnosti, spolupráce.

Pater Klement probudil v Sázavě po mnoha letech opět hrdost na dědictví svatého Prokopa. V širokém okolí šířil povědomí o starobylém a kdysi slavném

slovanském klášteře, spojenci mezi západem a východem v znesvářené Evropě. Klementův smutek nad rozpadlými zdi sázavského chrámu a klášterními budovami se obrátil v neutuchající snahu po odhalit a přiblížit svým současníkům a budoucím generacím dávná tajemství sázavského genia loci, dodat klášteru sv. Prokopa znovu lesk. V roce 1942 nacismus tyto práce přerušil, avšak již v květnu 1945 se pater Klement pustil znovu do díla. Nezastavil jej ani nástup komunismu a éra stalinismu.

Jeho záběr byl široký. Ve spolupráci s experty inicioval archeologické výzkumy, opravy chrámu a bývalého kláštera. Zapojil do velkého díla obnovy svato-prokopské Sázavy místní i přespolní, odborníky i přátele. Bádal nad tajemstvím sv. Prokopa, napsal malou knížечku Sázava volá - ve které vyzývá všechny, aby se rozpomněli a přiložili ruku k obnovnému dílu.

Měl úspěch. V roce 1953 ke slavnému jubileu sv. Prokopa bylo mnoho vykonáno. Poslední žijící pamětníci dodnes živě vzpomínají na slavnou pouť.

Dílo pokračuje

Český benediktinský pater Odilo Crkva v klášteře sv. Prokopa v Lisle ve Spojených státech a sázavský písmák Karel Král spojili síly a nadchli řadu dárců k tomu, aby se na vysoké gotické sázavské věži v roce 2004 znovu rozezněl zvon svatý Václav, který doplnil zvony - sv. Prokopa a sv. Ludmily. Poprvé od světových válek, kdy byly původní zvony zrekvírovány, se do sázavského údolí snášel plný polyfonní hlas těchto tří českých patronů.

Přátelé patera Methoda Klementa v červnu 2005 odhalili na nádvoří kláštera jeho bustu. Posvětil ji emeritní arcibiskup královéhradecký Karel Otčenášek, jeden z Klementových legionistů. Pater Klement tak spokojeně hledí na dílo obnovy milované Sázavy, jež s takovým úsilím v těžkých dobách nacismu a stalinismu uvedl do pohybu a zachránil drahocennou památku českých duchovních dějin před jistou zkázou. Památkáři zachraňují metr po metru gotické sloupy z rudé arkózy (červeného pískovce), které by jinak podlely zubu času a kyse-

Na sázavské věži znovu zní trio zvonů
sv. Prokopa, sv. Ludmily a sv. Václava

lým dešťům. V severní klášterní zahradě jsou přístupné odhalené základy tetra-konchy z 11. století - malého čtvercového románského kostelíka zasvěceného sv. Kříži.

Sázava volá! Dnes už ne v zoufalém výkřiku boje o záchranu, ale jako krásné memento složitých cest, kterými český národ kráčí dějinami a hledá s pomocí svých světců duchovní identitu.

Sázavský klášter v datech

1009 - počátky působení poustevníka Prokopa v Sázavě

1032 - založení sázavského benediktinského kláštera se slovanskou liturgií

1096 - povolání latinských benediktinů, konec slovanské liturgie a vzdělanosti

1204 - svatořečení sv. Prokopa římským papežem

1421 - přerušení duchovního života kláštera husitskými válkami

1650 - obnovení řeholního života v Sázavě

1785 - zrušení kláštera Josefem II.

1962 - prohlášení areálu Sázavského kláštera národní kulturní památkou

2005 - odhalení busty P. Methoda K. Klementa, OSB - obnovitele slovanské Sázavy

*Podle časopisu
Naše rodina 35/2005*

Slavnostní otevření muzea v České národní síni v Clevelandu, Ohio

Pátek a sobota 12. a 13. května 2006 byly svátkem v krajanském Clevelandu. Lidé z blízka i dále přijeli do České národní síně na Broadway na slavnostní otevření nového muzea.

Z Washingtonu D.C. přijel nový velvyslanec České republiky, Petr Kolář se svojí paní Jaroslavou a také Daniel Nový, tajemník velvyslance a tiskový tajemník. Rovněž z Washingtonu přijel bývalý starosta města Clevelandu, později guvernér státu Ohia a nyní U.S. senátor George Voinovich se svojí paní Janet. Bylo milé pozorovat mladého českého velvyslance Petra Koláře v přátelském rozhovoru se starším členem U.S. senátu, Georgem Voinovichem. Senátor Voinovich má také k českému kulturnímu dění blízko. Rodina jeho paní, rodina Žižkova, pochází z Milevska. Obraz Milevska, dar, který Janet Voinovichová předala do muzea, bude pěkným přínosem, rovněž tak tři nádherné národní kroje, které poslala známá krajan-ka z Washingtonu, D.C. Květa Gregorová-Schlosbergová. Tyto kroje již zdobily nové muzeum. Jako první se v muzeu objevily krásné kroje od dlouholeté sokolské pracovnice Maruš Ptákové. V muzeu je také bohatě vyšíváný Trenčínský kroj od Jarmily Hromádkové. Zajímavé je, že ten-

to kroj, který debutoval poprvé na jevišti České národní síně při premiéře operety od Jára Beneše, „U sv. Antonička“, jsme dostali od maminky Lubomíra Hromádky den před představením, a to v době, kdy se nesměly takové věci z Československa posílat nebo vyvážet. Škoda, že národní kroje a všechny vzácné předměty, které jsou v muzeu nemohou vyprávět o svém původu, osudu a cestě jak se dostaly do

muzea. Jistě by to byla zajímavá historie. Právě tak by mohla vyprávět Hlaváčková heligonka, dar Franka Hostičky, na kterou hráli známí i neznámí harmonikáři před mnoha lety v hospodě U Hostičků na západní straně. Někdy to byly melodie veselé, v době, kdy hrozila nezaměstnanost byly to melodie tklivé.

Jistě, že v muzeu jsou zaznamenány jména dárců všech těchto vzácných předmětů a krásných krojů, která já však neznám, ale rád bych jim poděkoval jménem všech našich krajanů. Rovněž tak bych rád poděkoval všem, kteří se zasloužili o vybudování a zřízení muzea a přeměnili bývalou „Besídku“ v „celorodinný poklad“ našeho krajanského života - v České Krajanské muzeum. K iniciátorce, Betty Hostičkové se přidaly další obětavé sokolky a tak „dobrá věc“ se podařila. Zachovaly nám vzácné věci, které budou připomínat nám, našim dětem a jejich dětem kus domova našich krajanů.

V případě, že i někdo z vás, čtenářů, by chtěl něčím přispět do Muzea v Českém kulturním centru Sokola velkého Clevelandu, „dobročinnosti se meze nekladou“

Připravil Lubomír Hromádka

Pro informace volejte:

Marie Hibler (216) 561-7029

Česká Misie v Chicagu Vás zve na **ŽIVOTNÍ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ,**

1. až 17. října 2006

Ve Svaté zemi navštívíme Jeruzalém, Betlém, Nazaret, Jericho, horu Tábor, Kánu Galilejskou, Betánii, horu Karmel a řadu dalších biblických míst spojených s životem Ježíše Krista. Uskutečníme plavbu po Genezaretském jezeře, obnovu křesťanských slibů u řeky Jordánu, vykoupíme se v Mrtvém moři, zastavíme se i u Rudého moře a navštívíme horu Sinaj v Egyptě, kde dostal Mojžíš Desatero Božích přikázání. Na závěr navštívíme skalkní město Petru v Jordánsku.

Předběžná cena pouti z Prahy do Izraele je asi \$ 1000,-

Zajistíme též leteckou dopravu z Chicaga do Prahy a zpět. Před cestou do Izraele bude čtyřdenní pobyt v Praze s výlety do okolí.

Předběžná cena za cestu z Chicaga do Prahy a zpět a pobyt v Praze je asi \$ 1200,-

Skutečné ceny se budou odvíjet podle počtu účastníků zájezdu, proto se přihlašte co nejdříve.

Bližší informace podá a přihlášky přijímá:

Fr. Dušan Hladík, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Telefon: 708 – 656 7472 nebo 708 – 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service"*

SMARTech Computer

Complete Computer Services

Kompletní servis

a opravy počítačů

POTŘEBUJETE

zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?

zbavit se virů a spyware?

připojit další počítač k Internetu?

převést video z kamery na DVD?

Volejte Marka:

773 - 501 2001

marek@smartechcomputer.com

The Czech Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

WHK 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

**5304 Fleet Ave
Cleveland, OH**

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

JULY 5, 12, 19 & 26

AUGUST 2, 9, 16, 23 & 30

MidAmerica Bank Community Banking™

Pomozte získávat peníze pro Českou Misii.
Nic Vás to nebude stát.

MidAmerica Bank

Nabízí České Misii dotace za Vaše finanční operace.
Stačí nahlásit naše číslo **TIN # 6089**

Když si otevřete u **MidAmerica Bank** konto,
vyplatí nám za to banka prémii:

- Checking = \$25
- Money Market Account = \$15
- Savings Account = \$10
- CD with a term of 12 months or greater = \$10

Navíc **MidAmerica Bank** vyplatí České Misii bonus:
2% hodnoty Vašich ročních úroků z Vašich vkladů.
Vy o nic nepřijedete, Misie získá peníze.
Na tento program můžete napojit již svá
existující konta u **MidAmerica Bank**.
Volejte číslo 630-305-8300 pro "linkup" Vašeho konta
ve prospěch České Misie.

MidAmerica Bank je náš
dlouholetý spolehlivý peněžní ústav.
Věříme, že se zapojíte i Vy do vzájemné spolupráce.
Děkujeme Vám.

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2006 tomu bude už patnáct let,
kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho
rodinného středu na věčnost můj drahý manžel,
starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá
za spásu jeho duše bude sloužena
v sobotu 15.července 2006 v 6.30 hod. večer
v našem kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka
Josef a Rita, Václav a Pavla,
Rostislav Kučera - synové a snachy
Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

*Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali
a vzpomenu si na něho v modlitbách s námi.*

Vděčná vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme letošního
21.června prvního výročí,
kdy byl Pánem života a smrti
povolán na věčnost náš milovaný
manžel, tatínek a dědeček, pan*

Miroslav Pastrnak

Narodil se v Dolním Němčí na Moravě 1.září 1945
Do USA přišel po invazi Sovětských vojsk
do Československa v roce 1970.
Zemřel 21.června 2005 v Downers Grove.
Slavné vzkříšení očekává
na hřbitově Resurrection v Justice.

Mši svatou jsme za něho obětovali v sobotu 1.července 2006
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě spolu s námi.*

Teresa Pastrnak, manželka
Mark Pastrnak, syn
Bernardette Rueda, dcera
Jouan a Bendamin, vnuci

Výborná investice !

**V roce 2008 očekávané
zvýšení cen nemovitostí
v České Republice !**

Prodám levně rodinný dům v centru
malého lázeňského města Luhačovice.
Nádherná krajina, léčivé prameny,
kvalitní lékařská péče.

Bližší informace o lázních na
www.lazneluhacovice.cz

RD je 2x 1BRD, plynové topení,
vhodný pro rekonstrukci.
Krásný výhled. Pozemek 6a.

Cena \$105,000.

Potřebné náležitosti vyřídím.

Cell (773) 875 7824 Jarmila

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Svatý Páter Pio, stigmatizovaný kněz

16.června 2002 Papež Jan Pavel II. kanonizoval v Římě Pátera Pia z Pietrelciny, jednoho z největších světců všech dob. Jsou světci, kteří byli známí uzdravováním, jsou světci, kteří znali tajemství lidských srdcí, jsou světci, kteří byli známí pro levitaci, jsou světci, kteří nosili stigmata, nebo byli současně viděni na dvou místech, nebo kteří měli „vůni svatosti“, jsou světci, kteří rozuměli řečem, které neznali, avšak Páter Pio z Pietrelciny, který zemřel 23.září 1968 měl všechna tato charismata a ještě více. Ve skutečnosti od doby sv. Františka z Assisi nebylo takového zázračného člověka.

Skutečně Páter Pio byl první kněz nosící stigmata - svaté rány Krista - jako právě sv.František z Assisi. Svátý Pio je člověk, který uzdravil opravdu tisíce - když byl ještě naživu; který znal tajemství lidských srdcí - vědouce přesně ve zpovědi případ od případu, co která osoba udělala. Páter Pio byl viděn v desítkách případů současně na dvou místech a objevoval se často daleko od místa, kde ve skutečnosti byl. Byly případy, které vzdorují i víře nejhorlivějšího věřícího, když byl například viděn ve Vatikánu, ačkoli se nikdy nevzdálil z kláštera v San Giovanni. Lidé pozorovali proměnu jeho tváře do podoby tváře Pána Ježíše při proměňování. Dělníkovi jmé-

nem Giovanni Savino, který ztratil oko, bylo toto oko znovu vytvořeno pod obzvazem po návštěvě P. Pia, který jej navštívil na dálku.

Jako apoštol Pavel, Páter Pio z Pietrelciny umístil do středu svého života a své apoštolské práce Kříž našeho Pána a jeho sílu, jeho moudrost a jeho slávu. Zapálen láskou k Ježíši Kristu, stal se jako On obětí sama sebe pro spásu světa.

Tento věrný následovník sv.Františka z Assisi se narodil 25. května 1887 v Pietrelcině v arcidiecézi Benevento v Itálii jako syn Grazia Forgione a Marie Giuseppa De Nunzio. Byl pokřtěn příští den a dostal jméno Francesco. Ve věku dvanácti let přijal svátost biřmování a svoje první svaté přijímání.

6.ledna 1903 ve věku šestnácti let vstoupil do noviciátu Kapucínských mnichů v Morcone, kde 22.ledna přijal františkánské roucho a jméno Pio. Koncem svého noviciátního roku složil jednoduché sliby a 27.ledna 1907 složil slavné sliby. Po vysvěcení na kněze 10.srpna 1910 v Benevento zůstal doma se svojí rodinou až do r.1916 ze zdravotních důvodů. V září toho roku byl poslán do mužského kláštera v San Giovanni Rotondo a zůstal tam až do své smrti v r.1968.

Đablové zuřili, když ho vidě tak oddaného Pánovi, a nedopřáli mu žádného oddechu a stále ho pronásledovali jako svého největšího nepřítele. Neschopni odvrátit ho od jeho svatých rozhodnutí, vedli proti němu v noci hrozný boj s jejich satanským zacházením, z kterého nedotknutelný Kristův voják nejednou nesl viditelné stopy na svém těle. Tyto ďábelské scény často byly následovány nevyslovitelnými nebeskými viděními, které vtiskly na jeho tvář odraz nebeského oduševnění.

Po stránce sociální charitativní činnosti se cele věnoval zmírnění bolesti a utrpení mnoha rodin, hlavně skrze ústav Casa Sollievo della Sofferenza (Dům pro zmírnění utrpení), který byl otevřen 5.května 1956. Pro Patera Pia víra byla život. Všechno co dělal, dělal ve světle víry. Byl horlivě oddán modlitbě. Strávil

den a velkou část noci v rozmluvě s Bohem. Říkal: „V knihách hledáme Boha, v modlitbě Jej nalézáme. Modlitba je klíč, kterým otevíráme Boží srdce.“ Víra ho vždy učila přijímat tajemnou Boží vůli.

Stigmata

Bylo to v Pietrecine 17.září 1915 - ten samý den jako sv.František z Assisi - Páter Pio dostal první neviditelná stigmata. Tyto znaky Umučení Našeho Pána mu způsobovaly některé dny, zvláště v pátky, tak kruté bolesti, že jeho zpovědník, jediný kdo věděl o stigmatě, si myslel, že by Páter Pio neměl v tu dobu sloužit mši svatou. Avšak Páter Pio nikdy nepoužil této dispense a celebroidval mši svatou ve staré kapli zasvěcené svatému Piovi, mučedníkovi. O tři roky později v roce 1918 po jeho přemístění z Foggia do San Giovanni Rotondo, se Kristovy rány objevily viditelně na rukou a nohou Patera Pia, takže již nebyl schopen je od té doby ukrývat. Sám popisuje tuto událost (jak je podáno Bernardem Ruffinem v jeho knize „Padre Pio: The True Story“): „Zpovídal jsem naše chlapce, když jsem byl náhle naplněn hrozným strachem při pohledu na nebeskou postavu, která se mi v nitru zjevila. Držela v ruce jakousi zbraň, něco jako dlouhé ostře zahrocené ocelové kopí, ze kterého, jak se zdálo, sálal oheň. V tom okamžiku jak jsem toto uviděl, vrazila tato postava vši silou vrazit tuto zbraň do mé duše.“

To bylo 5.srpna 1918, kdy Páter Pio dostal ránu v boku. Jeho ruce a nohy byly probodnuty později - 20.září. P. Pio o tom píše: „Mezi devátou a desátou ráno, když moji žáci byli v zahradě, byl jsem v chóru a seděl jsem na místě vyhrazeném vikáři. Konal jsem tam dikuvzdání po mši svaté. Náhle zazářilo před mýma očima veliké světlo. Uprostřed tohoto světla se objevil zmučený Kristus. Nic mi neřekl a pak zmizel.“

Najednou se kříž v chóru proměnil a oživil. Toto vidění mě vyděsilo. Z rukou, nohou a boku Kristova kanuly kapky krve a šlehal paprsky světla jako oh-

nivé šípy, které mě zranily na rukou a nohou. Můj bok byl již zraněn 5.srpna toho stejného roku.“ Páter Pio nesl rány Kristovy padesát let. Několik minut po jeho smrti tyto rány tajemně zmizely.

Mše svatá Pátera Pia

Naplněn láskou k Bohu i k lidem P.Pio plně prožíval své povolání, aby pracoval pro spásu člověka v souladu se zvláštním posláním, které poznamenalo jeho celý život a které vykonával skrze duchovní vedení věřících, skrze nápravu kajících ve zpovědi a skrze slavení Eucharistie. Vrcholem jeho apoštolské práce bylo slavení mše svaté. Věřící, kteří se jí zúčastnili byli svědky vrcholu a plnosti jeho duchovna.

Michael Brown ze „Spirit Daily“ napsal: „Modlete se k P. Piovi za uzdravení. Modlete se k němu, když hledáte úlevu od d'ábla. A následujte jeho prožívání mše svaté. Tam se jeho síla projevovala nejvíce. Mnozí lidé viděli, že obličej P. Pia byl během mše svaté proměněn v Kristovu tvář, zvláště během proměňování. Někdy P.Pio držel hostii pozdviženou nahoře více jak deset minut, vidoucí při tom skutečnosti, jež druzí nemohli vidět, prožívající spojení s Ježíšem a cítící jeho skutečnou přítomnost. Takových chvil při mši svaté bylo víc a díky těmto momentům jeho mše běžně trvala více jak dvě hodiny (bez kázání, které měl jen zřídka).“

„Kdokoli byl na jeho mši jenom jednou, nikdy na to nezapomene,“ poznamenává jeho přítel Padre Alberto D'Apolito. „Vytvořilo to takový dojem, že čas a prostor mezi oltářem a Kalvárií zmizel. Mše P. Pia viditelně vytvořila Kristovo utrpení nejenom v mystické formě, ale také fyzicky v jeho těle. Vlny vzrušení rozechvěly Pátera Pia u oltáře jakoby bojoval s neviditelnými osobami uvnitř sebe, opakovaně se strachem, radostí, smutkem, trýzní a bolestí. Z výrazu na jeho tváři každý mohl sledovat záhadný dialog.“

Bylo řečeno, že viděl celé Utrpení Páně a my víme, že fyzicky snášel Ježíšovy rány tak silně, že často plakal během čtení. Jiný svědek poznamenává, že světec znehybněl na dlouhý čas při obětování chleba a vína „jako kdyby byl přibit záhadnou silou“, oči vlhké upřené

na kříž. Během Proměňování ruce Pátera Pia někdy škubaly zpět s bolestí (proměňování trvalo několikrát déle než normálně) a potom se zdál být utrpením vyčerpán a naklonil se nad oltář a po několik minut rozmlouval s Pánem. Během Proměňování trpěl. Rozzářil se během přijímání. Viděl anděly a svaté. Viděl krásu Boha a otevřený ráj. Během mše svaté se zdálo, že se Páter Pio dívá do jiného světa. Mimochodem řekl, že viděl Svatou Matku. Ptali se ho - Byla Madona přítomna při každé mši svaté? „Ano.“ Byli andělé také přítomni? „Celý nebeský dvůr je přítomen.“ Kdokoliv by pochyboval o skutečné přítomnosti, říká D'Apolito, stačilo jenom asistovat při mši svaté Pátera Pia.

Ve svém kázání při blahoslavení Pátera Pia 2.května 1999 Papež Jan Pavel II. řekl: „Jdu vám připravit místo... abyste také vy byli tam, kde jsem Já.“ (Jan 14,2) Jaký jiný smysl by měly ty náročné asketické výkony, které Páter Pio na sebe bral od svého ranného mládí, ne-li ten, aby se postupně spojoval se svým Božským Mistrem, aby byl nakonec tam „kde On byl“? Ti kteří šli do San Giovanni Rotondo, aby se zúčastnili jeho mše svaté, hledali jeho radu, anebo se mu vyzpovídali, viděli v něm živý obraz Krista umučeného a ukřižovaného. Tvář Pátera Pia odrážela světlo Zmrtvýchvstalého, tělo poznamenané stigmaty ukazovalo tajemné pouto mezi smrtí a vzkříšením, které charakterizuje velikonoční tajemství. Blahoslavený Pio z Pietrelcinu se podílel na utrpení se zvláštní intenzitou; zvláštní dary které mu byly dány a vnitřní mystické utrpení, které je doprovázelo, dovolovalo mu stále se podílet na Pánově agonii, nikdy nepochyboval o tom, že 'Kalvárie je horou světců'.

„Létající mnich“

Je nemožné posoudit celou řadu zářků vykonaných Paterem Piem. Je jich bez počtu a pokračují po jeho smrti. Jednoho dne Páter Constantino vstoupil do pokoje Pátera Pia a byl udiven tím, co viděl. Vypráví o tom: „Jeho oduševnělá tvář zářila růžovým plamenem takového světla, jež jsem nikdy před tím neviděl a myslím, že už nikdy neuvidím. Bylo to jen na okamžik, ale nikdy na to neza-

pomenou! Tak nějak asi vyhlížel Mojžíš, když sestupoval z hory Sinai s dvěma deskami Zákona ve svých rukou.“

Podivuhodné byly i úkazy na obloze. Ruffin o to vypráví: „Je mnoho svědectví, která podávají piloti spojeneckých vojsk, kteří měli bombardovat San Giovanni, ale byli zastaveni zjevením mnicha vznášejícího se ve vzduchu s napřaženými rukama. Byli piloti, kteří přísahali, že viděli postavu na obloze, někdy normální velikosti, někdy obrovskou, obvykle v podobě mnicha anebo kněze. Vidění byla tak častá a hlášení přicházela z mnoha zdrojů, takže se nedala přehlédnout. Několik lidí z Foggia, kde při leteckých náletech zahynulo tisíce lidí, tvrdilo, že do místnosti, kde se ukrývali padla bomba a dopadla do blízkosti obrazu Pátera Pia. Když explodovala, rozpraskla se jako mydlinová bublina a nikomu neuškodila. Jiní říkali, že zatímco bomby pršely dolů na město, křičeli 'Padre Pio musíš nás zachránit!' Zatímco křičeli, bomby padly přímo mezi ně, ale nevybuchly.“

Bernardo Rosini, generál italského letectva, vyprávěl tento příběh: „V Bari byl umístěn Štáb amerického letectva. Jednoho dne americký velitel chtěl sám vést letku bombardérů a zničit německé armádní sklady válečného materiálu, které byly umístěny v San Giovanni Rotondo. Když se velitel přiblížil k cíli, on a jeho piloti viděli na obloze vznášející se postavu mnicha s rukama na-

přaženými dopředu. Bomby se jim samy uvolnily a padaly do lesa a letadla úplně obrátila směr bez jakéhokoliv zásahu pilotů. Někdo řekl velícímu generálovi, že v klášteře v malém městečku San Giovanni Rotondo žije svatý muž, mnich s pověstí svatosti. Na konci války se generál chtěl s tímto mužem setkat. V doprovodu několika pilotů přišel do kláštera ke Kapucínům. Jakmile překročil práh sakristie, ocitnul se tváří v tvář několika mnichům, mezi nimiž okamžitě poznal toho, který zastavil jeho letadla. Páter Pio mu šel vstříc a dal mu ruku na rameno a řekl: Tak to jste vy, kdo nás chtěl všechny zničit!“

Ze všech uzdravení Pátera Pia jedno nejpozoruhodnějších bylo uzdravení slepé dívky z Palermo jménem Gemma DiGiorgio. „Neměla jsem v očích zorničky,“ říkala Gemma v r.1971 několik roků po smrti P. Pia. „Vůbec jsem neviděla. Když jsem byla tři měsíce stará, moje matka mě vzala k velice proslulému doktorovi v Palermo. On jí řekl, že bez zorniček nikdy nebudu schopna vidět.“

V r. 1946 když dívka bylo sedm let, napsala jejím jménem jedna řeholní setra P.Piovi a obdržela odpověď, aby dívku přivedli k P.Piovi v San Giovanni Rotondo. Babička Gemmy vzala děvče a přivedla je k věhlasnému mnichovi. Děvče si u něho vykonalo první svatou zpověď a on jí podal první svaté přijímání - potom udělal znamení kříže na jejích očích a od té chvíle Gemma viděla.

Oči znovu objevené

Ještě více překvapující a plně dokumentované je uzdravení konstrukčního dělníka jménem Giovanni Savino, který byl těžce zraněn 15.února 1949 při výbuchu dynamitu. Když Guglielmo Sanguinetti, lékař a Páter Dommic Meyer přispěchali na pomoc zraněnému dělníkovi, viděli, že mezi nesčetnými zraněními Savina přišel také o své pravé oko. Oční důlek byl úplně prázdný. Tuto skutečnost potvrdili také jiní lékaři, že jedno oko je docela pryč a druhé je velice poškozeno.

Vypadalo to, že Savino úplně oslepne. Tři dny ležel dělník na nemocniční posteli s ovázanou hlavou a obličejem. Když po třech dnech vstoupil do pokoje

lékař, který ho měl operovat, oznámil mu Savino, že jej navštívil Páter Pio, což Savino poznal podle vůně, která tak často obklopovala tohoto kněze. Po týdnu kolem jedné hodiny ráno 25.února 1949 Savino cítil ránu na pravou stranu svého obličeje - na stranu, kde přišel o oko. Ptal se: Kdo mě uhodil? Ale nikdo tam nebyl. Opět však cítil vůni Pátera Pia.

Když později oční doktor - nevěrec - přišel kontrolovat zbývající oko, byl v šoku. K jejich údivu i další přivolání doktoři shledali, že Savinův rozbitý obličej je zcela v pořádku a pokrytý novou kůží, a že Savino opět vidí. „Já vás vidím!“ vykřikl vzrušeně na očního specialistu.

Je dokonale lékařsky dokumentováno, k velkému překvapení všech, že Savino dostal zpět svoje pravé oko. Záhadným, nevysvětlitelným způsobem se oko znovu vytvořilo. „Nyní také já věřím,“ vykřikl lékař, „protože jsem to svými rukama mohl nahmatat!“ Je to něco skutečně ohromného, když zázračně zmizí různé nemoci. Je obdivuhodné, když slyšíme, že byl člověk náhle uzdraven z cukrovky, nebo srdeční nemoci nebo dokonce z rakoviny. Když ale člověku naroste chybějící část těla, je to něco úplně jiného. Nad tím zůstává stát rozum všem expertům.

Slušný oděv

Páter Pio vyžadoval u lidí, aby byli slušně ustrojeni, když vstupují do chrámu Panny Marie Všechn Milostí v San Giovanni Rotondo. Během posledních let svého života se stal dokonce přísnějším, jak se móda stávala více neslušnou. Rychle vyháněl od své zpovědnice všechny ženy, které podle něho byly neslušně oblečeny, a to dokonce dříve než vstoupily do zpovědnice. Na dveře kostela museli vyvěsit toto upozornění: „Kostel je dům Boží. Mužům je zakázáno vstoupit do kostela s holýma rukama a krátkými kalhoty. Ženám je zakázáno nosit kalhoty, vstupovat bez pokrývky hlavy, v krátkých kalhotách, nosit oděv s hlubokým výstřihem u krku, anebo bez rukávu. Je zakázáno si půjčovat oblečení v kostele, aby se mohlo ke svaté zpovědi.“

Poslední věta v upozornění nebyla zbytečná. V kostele několik minut před

vstupem do zpovědnice se totiž mnohé ženy narychlo upravovaly - například si braly vrchní kabáty - aby zakryly co chybělo. Jakmile je Páter Pio uviděl, zabručel: „Běžte se obléct, šaškové!“

Apoštol zpovědi

Páter Pio z Pietrelciny bude vzpomínán jako „veliký apoštol zpovědi,“ řekl kardinál Martins, prefekt Kongregace pro svatořečení. Jako sv. Jan Maria Vianney, Páter Pio strávil přes dvanáct hodin denně ve zpovědnici. Častokrát řekl kajícím předem jejich hříchy, kterých se dopustili. Páter Pio dokázal číst ve svědomí. Zde je jeden příklad:

Člověk který jednoho dne přišel k Páteru Piovi byl typ tvrdého chladnokrevného zločince, který se nezastaví před ničím. Tento muž se chtěl zbavit svojí ženy, ale takovým způsobem, že jeho zločin by byl zahalen rouškou s nádechem zbožnosti. Pod záminkou, že jde navštívit Pátera Pia, přivedl svoji ženu do San Giovanni Rotondo, kde zamýšlel, že ji zabije tím nejděbelštějším způsobem. Po příjezdu do kláštera šel kapucínským kostelem do sakristie. Páter Pio tam byl v rozhovoru s nějakými lidmi. Když uviděl tohoto člověka, náhle rozhovor přerušil a šel k němu a začal ho násilím tlačit směrem ke dveřím a křičel silným hlasem: „Pryč! Ven! Nevíš, že je zakázáno si poskvřnit ruce krví? Zmiz!“

Nešťastník byl omráčen a zsilný vztekem drze opustil kostel k překvapení všech přítomných. Avšak silná slova a postoj Pátera Pia udělaly na něho takový dojem, že nemohl po celou noc ani oka zamhouřit. Pochopil hrůzu toho, co zamýšlel a zasažen Boží milostí byl ráno úplně jiným člověkem.

Šel do kláštera a tentokrát ho Páter Pio přijal s velkou vlídností, vyslechl jeho zpověď a dal mu rozhrěšení. A koruna všeho bylo, když se ho Páter Pio otázal než odešel: „Vždycky jsi chtěl děti, není-liž pravda? Neurážej Boha a budeš mít syna.“ Po roce se muž vrátil k Páteru Piovi oslavit křest svého syna a utvrzení svého obrácení.

Svatý Pátore Pio, chraň nás, chraň naše kněze, chraň naši církev!

Z „Michael“ Journal May-June-July 2002
přeložil František Klaban, Canada

NA OBĚDĚ

Do restaurace jsme chodili všichni velmi rádi. Číšníci z nás však obvykle příliš nadšení nebyli, protože se skoro vždycky přihodila nějaká věc, která personálu nesedí. Dali nám, když nás viděli, ten největší stůl, který byl zrovna volný, a nedůvěřivě sledovali, jak se dohadujeme o místa. Šlo hlavně o to, aby matka seděla tak, aby viděla na celou restauraci, stejně tak jako ve vlaku, kde musela sedět ve směru jízdy.

Když jsme si pročetli jídelní lístek, přivolal otec číšníka.

„Tak prosím, kolik bude polivčiček?“ ptal se číšník.

„Všichni,“ řekl otec. „Já ne,“ pravila Kateřina.

„Ale ano, ty si také dáš polévku,“ řekla matka.

„Tak prosím pěkně, to bude sedm polivčiček,“ konstatoval číšník a myslel si, chudák, že to má odbyté.

„Šest polévek,“ řekla sestra Kateřina.

„Prosím tě, co tě to napadá nedat si polévku?“ divila se matka.

Já si dám tu hovězí,“ pravil Michael. „Já taky,“ řekl Jan.

Otec, matka a já jsme chtěli zeleninovou. Starší sestra Eliška se chvíli rozhodovala a pak se rozhodla pro hovězí.

„A ty?“ otočila se matka na Kateřinu.

„Já polévku přece nechci,“ divila se sestra.

„Takže to bude šest polivčiček...“ počítal číšník.

„Prosím sedm polévek,“ řekla matka stroze.

„A pro koho tu sedmou?“ ptala se Eliška, která nás všechny počítala. Mezitím číšník odešel a zase se vrátil. Byl z něho cítit alkohol.

„Tak prosím, kolik bude těch bujónů?“ zeptal se.

„Bujónů?“ podivil se otec. „Bujóny jsme neobjednali,“ vysvětlila matka.

Číšník se podivil. Pak se rozhodl, že si to přece jen raději poznamená.

Připravil si pero a papír a čekal, kdo mu napoví.

„Tři hovězí a tři zeleninové,“ řekl otec.

„Tři hovězí a tři zeleninové,“ opakoval číšník, který si to poznamenával do bloku.

„Tři hovězí a čtyři zeleninové,“ řekla matka, když si to číšník poznamenal, a vyvolala tak na jeho tváři zděšený výraz.

„Tři hovězí a čtyři zeleninové?“ divil se číšník.

„Zeleninovou nechci!“ protestovala Kateřina.

„Tak, tedy čtyři hovězí a čtyři zeleninové,“ opravila matka.

„Čtyři hovězí a čtyři zeleninové,“ řekl číšník nejistě.

„Copak je nás osm?“ divil se Michael. „Ne, sedm je nás...“ řekla Eliška.

„Asi jste se přepočítal...“ řekla matka tomu člověku.

Číšník přeškrtnul cosi na papíře a napsal něco nového. Zároveň se strašně zpotil. Pak začal psát znovu a vypadalo to jako poslední vůle. Být číšníkem, který obsluhoval naši rodinu, to nebylo nic snadného. V životě takového člověka to znamenalo jistý zlom. Byli takoví, kteří se už nikdy nevzpamatovali. Vzpomínám si na jednoho, kterého jsme přivedli do takového stavu, že ať si člověk objednal cokoli, dostal jen ruská vejce. Ten muž nosil ruská vejce i lidem, kteří je nesnášeli, a byl nakonec přeložen na druhý konec města do jakési zapadlé hospody, kde na tom tolik nezáleželo. Tenhle člověk se z toho nakonec přece jen dostal silou nadlidské vůle a odešel do kuchyně, odkud se za okamžik vrátil celý blbý se zprávou, která nevěstila nic dobrého.

„Zeleninová a hovězí už bohužel není,“ zašeptal a díval se z jednoho na druhého.

„A jaká je?“ ptal se otec. „Nudlová a bujón,“ řekl číšník sklesle.

Vypadalo to na samé bujóny, ale pak chtěl někdo nudlovou a později si to zase rozmyslel a chtěl bujón, a nudlovou polévku chtěli zase jiní dva. Muž zbledl jako křída, popsal několik papírů, které zase roztrhal, a chvěly se mu ruce. Když odcházel, šeptal si, co má přinést.

Po polévce přišel jiný číšník, který byl velice svěží.

„Tak prosím, jaké bude přání?“ ptal se a už měl v ruce papír, protože byl zřejmě informován.

Otec si objednal řízek.

Matka se zeptala, zda je to s kompotem.

„Není,“ řekl číšník, „ale můžete k tomu samozřejmě kompot dostat.“

„Máte švestkový?“ ptala se matka.

„Ovšem,“ řekl číšník a poznamenal si to.

„Já prosím vepřovou s knedlíkem,“ oznámil Jan, rozhlížeje se pyšně kolem sebe.

„Jedenkrát vepřová,“ opakoval číšník.

„A třeshňový by mohl být?“ zeptala se náhle matka.

Číšník se zjevně polekal.

„Ona myslí ten kompot,“ vysvětlila Eliška.

„Ale ovšem, kompot, ano; může být,“ řekl číšník, prováděje jakési škrty ve svých poznámkách.

„A místo toho řízku bych si dala to telecí,“ řekla matka.

Číšník se podíval na matku, pak do papíru a pak zhluboka vzdychl.

Mezitím přišla řada na mne.

„Řízek, porci brambor navíc a salát,“ řekl jsem.

„Mně taky brambory navíc,“ vzpomněl si otec.

„Mně ne!“ řekl bratr Jan, který zřejmě nedával pozor.

„Ale ty máš přece vepřovou!“ vysvětloval mu Michael.

„No a?“ divil se Jan.

„Tak co se pleteš do brambor navíc, když máš knedlíky?“ zlobil se Michael.

„Okamžik,“ řekl číšník a zahleděl se znovu do poznámek.

„Já si dám telecí na houbách, ale ne s bramborem,“ řekla Eliška.

„Můžete to mít s rýží,“ nabízel číšník. „Ano, s rýží.“

„A já bych tu rýži prosila také, ale s játrama,“ hlásila Kateřina.

„S játry,“ opravila ji matka.

„Jedenkrát rýži s játrama ... játrami... játry,“ opakoval číšník nejistě.

Michael si dal roštěnou s rajčatovým salátem.

„Tak já taky, prosím, salát,“ řekl Jan.

„Dva saláty z rajčat,“ opakoval číšník.

„Já bych ho taky chtěla,“ vzpomněla si Kateřina.

„Co prosím?“ zeptal se číšník. „Ten salát,“ řekla sestra.

„Aha, tak to máme, prosím, ještě jeden rajčatový salát, to máme...“

Jenže já bych chtěla ten hlávkový,“ řekla sestra.

„Aha,“ řekl číšník a začal škrtnout po papíře.

Pak to všechno zopakoval a ukázalo se, že má napsáno o dvě jídla víc. Pozvali jsme ho ke stolu, sedl si a matka mu pomáhala najít chybu. Když se všechno konečně vyjasnilo, požádal nás, zda by se mohl napít vody. Michael mu rychle podal sklenici a ten muž spolkl dva nebo tři prášky. Pak se těžce zvedl a šel do kuchyně. Bratr za ním běžel s poznámkami, které zapomněl na stole.

Pak přišel jiný číšník a ptal se, co si budeme přát k pití.

Otec už toho měl dost, a tak požádal o sedm piv, aby to bylo jednodušší. Matka však zasáhla a změnila objednávku na šest limonád a jedno pivo, ale ten člověk přinesl šest piv a jednu limonádu, a tak jsme si to vyměnili s jednou rodinou, která seděla vedle. Pak nám přinesli guláše a něco s mrkví, a tak jsme si to museli vyměnit se sousedy, ale nevycházelo to, a tak šel Jan do kuchyně vyjednávat s personálem, a když se vrátil, tak vyprávěl, že viděl toho prvního číšníka, jak omývá vlažnou vodou toho druhého, s kterým jsme hovořili před chvílí.

„Jen jestli to nemá z jídla,“ strchovala se matka, která by byla ráda věděla, zda jedl řízek nebo telecí.

Nakonec nám přinesli to, co jsme chtěli, a až na pár drobností to bylo v pořádku. Kávu přinesla otcí a matce nějaká slečna. Číšníci vykukovali z kuchyně a vůbec nevycházeli. Potom otec zavolal vrchního, aby nám to spočítal. Stálo to sto šest korun a nějaké haléře a otec položil stovku na stůl a šli jsme. Ten vrchní za námi běžel přes celou restauraci s účtem a stále opakoval: „Promiňte, ale dělá to celkem sto šest devadesát...“ Jenže otec mávl ledabyle rukou a řekl: „To je dobré, to nechte...“

Z knihy Ivana Krause Má rodina a jiná zemětřesení (Academia 1998)

EUCHARISTICKÉ OZVĚNY

Eucharistické zázraky

Bolsena a Orvieto roku 1263

V roce 1192 se narodila ve východních Flandrech ve vesnici Retinnes u belgického města Liège blahoslavená Juliána. Když v 5 letech osiřela, ujaly se ji sestřička v blízkém klášteře Mont Cornillon. Již od mládí ji pronásledovalo v noci i ve dne vidění měsíce s černou skvrnou. Až jednoho dne se jí zjevil Pán Ježíš, který jí vysvětlil, že měsíc představuje církevní rok se všemi svátky a temná skvrna naznačuje svátek, který v církevním roku schází – je to svátek oslavující Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti Oltářní. Po tomto zjevení zasvětila Juliána zbytek svého života, zvláště když v roce 1225 byla zvolena představenou kláštera, aby byl v církvi zaveden svátek k uctění eucharistie. Ve svém úsilí narazila na mnoho nepřátel. Dvakrát byla křivě obviněna, že se dopustila peněžního podvodu ve správě

klášterní nemocnice a musela opustit klášter. I když našla podporu u představitelů vysoké církevní hierarchie Belgie, nakonec zemřela mimo svůj klášter v chudobě v roce 1258. Ale její úsilí o zavedení eucharistického svátku si vzali za své blah.Eva z Liège a belgický biskup Jakub Pantaleon, pozdější papež Urban IV.

K uskutečnění úsilí o zavedení eucharistického svátku použila Boží Prozřetelnost kněze Petra z Prahy. Tento ctnostný kněz byl napaden pochybnostmi o fyzické přítomnosti Pána Ježíše v eucharistii. Proto se rozhodl v roce 1263 vydat na pouť do Říma, aby zde u hrobu svého patrona sv. Petra a u hrobu jednoho z největších představitelů síly naší víry, sv. Pavla, byl naplněn vírou potřebnou k tomu, aby mohl dál vykonávat svůj kněžský úřad. Na své cestě se zastavil v městě Bolsena ležícím na stejnojmenném jezeře, vzdáleném asi 100 km severovýchodně od Říma.

Zde v kostele sv. Kristiny, patronky města, u jí zasvěceného zázračného oltáře toužil sloužit mši svatou. Svatá Kristina byla dcerou Urbana, který byl prefektem Bolseny a za pronásledování křesťanů za vlády císaře Diokleciána bylo jeho povinností mučit a zabíjet křesťany. Velmi ho rozněvalo, když zjistil, že jeho 14 letá dcera Kristina se obrátila na křesťanství a jeho hněv dostoupil vrcholu, když Kristina rozbila zlaté a stříbrné modly v domě a peníze utržené za podej zлата a stříbra z nich rozdala chudým. Nejdříve se jí snažil přemluvit, pak jí dal zbičovat a když to nepomohlo, dal jí uvázat na nohy těžký kámen a nechal ji vhodit do jezera. Legendy z té doby tvrdí, že balvan všechnu vodu z jezera vsákl do sebe a Kristina stála v prázdném jezeře a její nohy nechaly otisky v kameni, který byl později zasazen do jejího oltáře. Kristina byla dále mučena. Byl jí uřezán jazyk a prsa, byla uvržena do kotle s vařícím olejem, vydána na pospas jedovatým hadům a nakonec

Průvod s Nejsvětější svátostí a relikvií s kamenem potřísněným Kristovou krví v Bolseně

Oltář sv. Kristiny v Bolseně, kde se udál eucharistický zázrak

bylo její srdce probodeno šípem. Okolo roku 303 byla pohřbena v římských katakombách, odkud bylo později její tělo převezeno do Bolseny, kde si věřící vyprosili na její přimluvu četná vyslyšení.

Otec Petr před sloužením mše svaté vroucně prosil Pána Ježíše, aby ho na tomto posvátném místě zbavil všech pochybností a aby ho obdařil pevnou vírou, že dar, který nám dal při poslední večeři a on jej uskutečňuje silou svého kněžského svěcení, je opravdu jeho Tělem a Krví. Když potom při sloužení mše svaté pozdvihl hostii vysoko nad hlavu a pronesl slova konsekrace: „Toto je moje tělo“, hostie se proměnila v krvácející lidské tělo a kapky krve začaly kapat na korporál (ubrousek rozprostřený pod kalichem). Překvapený Otec Petr zabalil hostii proměněnou v lidské tělo do korporálu a spěšně odešel od oltáře. Při jeho odchodu kapky krve potřísnily mramorové kameny před oltářem. Pak se okamžitě odebral do 10 km vzdále-

ného Orvieta, kde tehdy dočasně sídlil papež Urban IV., aby mu pověděl, co se stalo. Papež pozorně Otce Petra vyslechl a ihned poslal biskupa Orviety do Bolseny, aby od tamějšího faráře zjistil, zda Petr mluví pravdu a aby přinesl korporál s eucharistickým zázrakem. Po biskupově odchodu ožila v papeži vzpomínka na blah. Juliána a její snahu o ustanovení církevního svátku k uctění eucharistie a tak se rozhodl nečekat na biskupův návrat, ale sám se vypravil s obyvateli Orvieta ve slavnostním průvodu, aby se setkal s biskupem na mostě, jenž je od té doby nazýván *Il ponte del sole* (Most slunce). Zde papež poklekl v úctě před eucharistickým zázrakem a vrátil se s ním do Orvieta, kde z balkonu prozatímního papežského paláce prohlásil, že Pán Ježíš opravdu navštívil fyzicky svůj lid a že tento eucharistický zázrak vyvrací všechny hereze napadající jeho fyzickou přítomnost v Nejstějši Svátosti Oltářní. Během následujícího roku papež Urban IV. pracoval na přípravě papežské buly „*Transiturus*“ (Přecházející), jež byla vyhlášena 11. srpna 1264 a kterou byl ustanoven svátek Božího Těla. Svátý Tomáš Akvinský byl papežem požádán, aby připravil liturgické texty pro slavení svátku Božího Těla. Hymny *Pange lingua* (Chvalte ústa), *Lauda Sion Salvatorem* (Chval Sione Spasitele), *Adoro te devote* (Klaním se ti vroucně) a *Sacris solemniis* (K svátku tajemnému)

Korporál potřísněný Kristovou Krví
v katedrále v Orvieta

Kaple eucharistického zázraku v katedrále v Orvieta

patří k vrcholným skvostům liturgie a zpívají se v církvi dodnes. Pán Ježíš řekl sv. Tomášovi, když ho uvedl do extáze: „Dobře jsi psal o Svátosti mého Těla.“ A obdařil ho levitací, ve které zůstal tak dlouho, že ho spolubratři mohli vidět vznášejícího se nad zemí.

Papež Urban IV. se usídlil v Orvieta v roce 1261 a zůstal tam až do roku 1264. Před tím, než se stal eucharistický zázrak nebylo možné vzbudit zájem zámožných lidí z Orvieta, aby pomohli opravit chátrající katedrálu Panny Marie de Vescovado. Proděravělou střechou tekla do kostela voda a z trhlín v podlaze vyrůstala tráva. Papežské bohoslužby se slavily v okolních kostelech. Po eucharistickém zázraku se situace zcela obrátila. Začala se plánovat stavba nové katedrály. V roce 1281 zemřel během své návštěvy v Orvieta zámožný kardinál, který ve své závěti odkázal peníze na postavení katedrály, ve které chtěl být pochován. V roce 1310 byla katedrála dokončena a pro eucharistický zázrak z Bolseny byla určena postranní kaple. Relikviář z pozlaceného stříbra vyzdobený emaillem uchovává korporál s eucharistickým zázrakem. Je umístěn v mramorovém svatostánku nad oltářem. Na pravé straně oltáře jsou vyobrazeny podrobně události z Bolseny a Orvieta s papežským prohlášením o pravosti zázraku. Na protější straně jsou zachyceny zázraky z jiných italských měst.

Podivuhodná věc se také stala se čtyřmi mramorovými kameny před oltářem v Bolseně, které byly při zázraku potřísněny Kristovou krví. Nedlouho po zázraku žádal jeden kněz, aby mu odštlpl z jednoho z nich kousek mramoru, aby jej mohl použít jako relikvii pro oltář nového kostela. Když se správce kostela pokoušeli požadovaný kousek odlomit, ke svému úžasu zjistili, že krev nezůstala jen na povrchu, ale pronikla dovnitř mramoru a stala se jeho součástí. Okamžitě si uvědomili, že se zde jedná o další zázrak a neodvážili se dál lámat mramor. Ze tří mramorových kamenů byl upraven oltář eucharistického zázraku, který se nyní nachází za oltářem sv. Kristiny, na kterém se uskutečnil eucharistický zázrak. Čtvrtý mramorový kámen byl vsazen do relikviáře, který se ve výroční den nosí ve slavnostním průvodu ulicemi Bolseny. Jednotlivci i celé skupiny dosvědčují, že se jim na mramorovém kameni ukázala tvář Pána Ježíše a dosáhli zázračného vyslyšení svých proseb za zdraví fyzické nebo duchovní.

Je jistě velkým významáním pro český národ, že náš krajan Petr z Prahy se stal nástrojem Boží prozřetelnosti při tomto eucharistickém zázraku. Tak jako meteor znenadání zazářil na nebi světových církevních dějin, tak zase beze stopy zmizel, ale jeho jméno zůstane navždy spjato s ustanovením svátku Božího Těla.

Připravil Karel Chrobák

Výstava českého architekta Adolfa Loose v Chicagu

Adolf Loos (1870 – 1933) se narodil v Brně 10. prosince roku 1870 v rodině kamenického mistra. Zpočátku pracoval v rodinné živnosti, ale k velké lítosti své matky, odmítl v této tradici pokračovat. Místo toho odešel studovat architekturu do Drážďan, a později odešel do Spojených států, kde pracoval v různých stavebních profesích. Loos byl zde velice ovlivněn praktičností amerického stavebnictví, a zejména obdivoval práci Louise Sullivana. Po svém návratu do Evropy Loos otevřel svůj vlastní podnik ve Vídni v roce 1898. Žil sice s malým příjmem, ale pohodlně, protože údajně byl ochoten přijmout platby ve formě zboží místo peněz. Ve Vídni také otevřel svou soukromou školu architektury, kde vyučoval svoji teorii jednoduchého a funkčního stavebnictví, zejména svoji myšlenku takzvaného Raumplan. Dva z jeho studentů, Richard Neutra a R.M. Schindler, odešli do Spojených Států a dosáhli úspěšné kariéry. V roce 1909 Loos jako poměrně mladý architekt ve Vídni navrhl moderní a kontraverzní budovu pro firmu Goldman and Salatsch. Tato budova je na Michaelerplatz, přímo naproti císařskému paláci Hofburg. Stavba této budovy údajně velice rozlítla France Josefa, rakouského císaře. Naproti jeho císařského paláce s muzei, knihovnou, vládními a císařskými budovami s ozdobnými sochami Herkula a

jiných heroických postav, stála prostá moderní budova bez ozdob. Budovu přirovnávali k ženě bez obočí, protože neměla dostatek dekorativních prvků. Budova byla dokončena v roce 1912 a fungovala zpočátku jako krejčovská dílna, ale nic z vnější fasády nevypovídalo o její vnitřní funkci. Takže když budova posléze změnila majitele a byla přeměněna na banku, nepředstavoval nedostatek ozdob krejčovského cechu žádným problémem. To bylo převratné a nadčasové na Loosově díle, že dokázal odhadnout měnící se časy, kdy majitelé nebo uživatelé budov zůstanou na místě jen dočasně, a pak se přestěhují dál. Loos věřil, že v jednoduchosti je síla, a dokonce ve svém slavném spise spekoval o spojitosti mezi ozdobami, marností a zločinem. Proto je Loos znám nejen jako architekt, ale také teoretik umění, sociální kritik a filozof.

V roce 1918 si Loos vybere české občanství a přesune velkou část své praxe do Prahy. Ve dvacátých letech ale také staví v jiných světových metropolích, například v Paříži a účastní se stavebních soutěží znovu ve Spojených Státech. Známý je například jeho návrh na budovu Chicago Tribune v Chicagu, který se bohužel nedomohl realizace. V Praze se účastnil v roce 1925 významné konference architektů, které se účastnili mimo jiné Le Corbusier, L. Mies van der

Rohe, M. Stam a další. V letech 1928-30 staví spolu s Karlem Lhotou dům pro průmyslníka Dr. Müllera, stěžejní dílo moderní architektury v Praze. Vnější zdívo je jednoduché a neokázalé, ukrývá systém místností, vzájemně spojených schodišti. Architekt tímto plně uvedl do praxe svoji teorii Raumplan. Víla vyhlédávána mnohými českými, ale také zahraničními architekty a teoretiky umění. Byla vyhlášena národní památkou, rekonstruována, a dnes je přístupná veřejnosti. Výstava o historii a rekonstrukci této vily byla už vystavena na mnoha místech Evropy. Letos se s ní mohou seznámit studenti, ale také širší chicagská veřejnost na půdě Illinoiského Technického Institutu. Zveme Vás tímto na zahájení této výstavy, která bude pro užší společnost otevřena ve středu, 12. července 2006 v 6 hodin večer. Výstava dále potrvá do 30. září. Dne 13. září zde bude mít přednášku americká profesorka Leslie Van Duzer, která je autorkou knihy Villa Müller: A Work of Adolf Loos.

Připravila Dagmar Bradáčová

Výstavu najdete na adrese
Herman Hall Gallery Lounge
Illinois Institute of Technology
3241 S. Feredal Str., Chocago
Bližší informace a rezervace:
Telefon: 312 – 742 5320
ryan.maher@cityofchicago.org

Exteriér a interiér Müllerovy vily v Praze po rekonstrukci

MLADÝM

Tatínkovo desatero

1. První povinností otce vůči dětem je milovat jejich matku. Rodina je systémem, který je udržován láskou. Láskou skutečnou a účinnou, nikoli pouze předpokládanou. Problémy rodinného života nelze bez lásky dlouhodobě snášet. Nemůžeme být „rodiči z povinnosti“. Výchova je vždy „záležitostí celé rodiny“. Hluboké souznění a intimní jednota jak mezi manžely tak mezi dětmi je zdrojem potěšení a růstu, protože dávají jistotu. Tatínek může maminku chránit tím, že ji zastoupí, umožní ji odpocívat a dopřeje jí čas pro sebe samu.

2. Otec musí být především přítomen. Tato přítomnost musí říkat: „Vy jste prvním zájmem mého života.“ Podle statistik otcové netráví autenticky výchovným způsobem denně ani pět minut času se svými dětmi. Výzkumy napovídají, že existuje přímá souvislost mezi nepřítomností otce a špatnými výsledky ve škole, nízkým inteligenčním kvociem, delikvencí a agresivitou. Nejedná se o otázku času, nýbrž o otázku efektivní komunikace. Být přítomen pro tatínka znamená hovořit se svými dětmi, probírat s nimi práci a problémy, co nejvíce je zatáhnout do svého života. Tatínek se rovněž musí naučit vnímat všechny velké i drobné signály, které děti neustále vysílají.

3. Otec je vzorem ať chce či nechce. Postava otce má v dnešní době nesmírný význam pro podporu a vedení dítěte. Především jako příklad chování, jako podnět k volbě určitého způsobu jednání podle správných pravidel; krátce řečeno, otec je vzorem čestnosti, spolehlivosti a shovívavosti. I když to děti neprojevují, či dokonce popírají, velice pozorně sledují co, jak a proč otec dělá. Postava otce má velký vliv na vývoj toho, co nazýváme „svědomím“.

4. Otec dává jistotu. Tatínek je ochránce. Všichni v rodině to od něj očekávají. Tatínek ochraňuje i tím, že určuje pravidla a meze prostoru i času, že někdy řekne i „ne“. To je ten nejlepší způsob, jak říci „na tobě mi záleží“.

5. Otec povzbuzuje a vlévá sílu. Tatínek svou lásku projevuje úctou, nasloucháním a přijetím. Skutečnou něhu projevuje ten, kdo říká: „Ať se stane cokoli, jsem tu pro tebe!“ Díky tomu se v dětech rodí životně důležitý postoj – sebedůvěra. Tatínek je neustále připraven dětem pomáhat a vyrovnávat jejich slabé stránky.

6. Otec vzpomíná a vypráví. Otcovství je ostrovem, který přijímá „denní ztroskotance“. Znamená to učinit z některého momentu dne – například večere – místo setkání celé rodiny, kde se může hezky povídat. Dobrý tatínek dokáže vytvořit kouzlo vzpomínek prostřednictvím drobných laskavých rituálů. V minulosti byl otec nositelem „hodnot“, a chtěl-li je předat dětem, stačilo je nařídit. Dnes je potřeba je ukázat, v čemž nám však moderní život brání. Jak je možné dětem něco ukázat, když není čas ani na to s nimi hovořit, být s nimi v klidu, vyměňovat si názory, plány, myšlenky, vyjevovat sny, radosti i zklamání?

7. Otec děti učí řešit problémy. Otec je nejlepším pasem do světa „venku“. Otec silně ovlivňuje schopnost zvládat realitu, samostatný postoj vůči světu, v němž žijeme. Tím přispívá k vnitřnímu uspořádání osobnosti dítěte. Tatínek je tím, kdo jim poskytuje mapu pro jejich život.

8. Otec odpouští. Tatínkovo odpuštění je tou největší, nejočekávanější a nejvíce pocítovanou skutečností ze strany dítěte. Mladý člověk ve vězení pro mladistvé se svěřuje: „Můj otec byl ke mně vždy chladný a nechápavý. Když jsem byl malý, měl mě velmi rád; jednoho dne jsem však udělal chybu a od té doby již nikdy neměl odvahu se ke mně přiblížit a políbit mě tak jako dřív. Jeho láska ke mně zmizela; bylo mi asi třináct let... Odepřel mi svou lásku právě tehdy, když jsem ji nejvíce potřeboval. Neměl jsem nikoho, komu se svěřit se svými bolestmi. Že jsem skončil tak nízko je i jeho vina. Kdybych byl na jeho místě, choval bych se úplně jinak. Neopustil bych svého syna v tom nejchoulostivějším období jeho života. Za pomoci skutečného otcovského pochopení bych jej povzbuzoval, ať se vrátí na správnou cestu. Toto všechno mi scházelo.“

9. Otec je vždy otcem, i když žije daleko. Každé dítě má právo mít „svého“ táta. Pokud otec dítě zanedbává, zapomíná na ně nebo opustí, způsobí mu zranění, které se již nikdy nezahojí.

10. Otec je obrazem Boha. Být otcem je velikým povoláním, nikoli pouze osobní volbou. Všechny psychologické výzkumy říkají, že si děti vytvářejí obraz Boha podle svého otce. Ježíš nás naučil modlitbu Otče náš. Pokud se spolu s dětmi modlí maminka, je to krásné, ale skoro normální. Pokud se s dětmi modlí tatínek, zanechá v nich nesmazatelnou stopu.

Bruno Ferrero, Salesiánský magazín 2/2005

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

V jabkenické myslivně

*„Kdo v zlaté struny zahrát zná,
jej ctěte víc než sebe,
neboť vás tak Bůh miloval,
že poslal vám ho z nebe.“*

Vítězslav Hálek
„Večerní písně“

Bedřich Smetana (1824 – 1884) vedle Antonína Dvořáka a Leoše Janáčka je nejznámější český skladatel v zahraničí. Jeho hudba je jasná, optimistická, založená na ryzi lidovosti. K jeho nejznámějším operám patří: Prodaná nevěsta, Branibor v Čechách, Dalibor, Libuše, Dvě vdovy, Hubička, Tajemství, Čertova stěna; ze symfonických básní Richard III., Valdštejnův tábor, Hakon Jari a cyklus Má vlast. Dále je to hudba klavírní (Cykly polek, Bagately a impromptus, Lístky do památníku, Na břehu mořském, hudba pro smyčce (Z mého života, Z domoviny), písně a sbory (Tři jezdci, Odrodilec, Rolnická, Česká píseň) atd.

Bedřich Smetana se narodil v Litomyšli Františku Smetanovi a jeho ženě Barboře, rodem Lynkové. Bedřich Smetana měl 4 bratry a 5 sester. Ze synů byl Bedřich nejstarší, Bedřich od dětství pěstoval hudbu, jako čtyřletý se naučil sám hrát na housle. Po studiích v Jihlavě a Německém Brodu přišel na akademické gymnázium do Prahy. Hudba mu byla vším, hrál na klavír i na housle ve studentském kvartetu, pro nějž opatřoval noty tak, že chodil na vojenské koncerty na Žofín, a co slyšel, rozepisoval pro kvartet přátel. V čase plesů a zábavy sám komponoval polky, kvadry, menuety, kvapíky a jiné dobové tance. Vytkl si vysoký cíl - v kompozici být Mozartem, v klavírní technice Lisztem.

V letech 1843 - 1847 byl žákem vynikajícího pražského pedagoga J. Proksche, zároveň se Bedřich stal učitelem šlechtických dětí, např. také u hraběte Leopolda Thuna. Jako vlastenecky smýšlející mladík se Bedřich zúčastnil revolučních událostí roku 1848. Aby se uživil a mohl se oženit se svojí přítelkyní z mládí Kateřinou Kolářovou, Bedřich zřídil v Praze soukromou hudební školu, která z počátku výborně prosperovala. Dusná atmosféra

politického života v Praze v době tzv. Bachova absolutismu přivedla Smetanu v roce 1856 do Švédského Göteborgu, kde byl záhy Smetana uznáván jako vynikající umělec a učitel a stal se ozdobou společenských akcí. Ve Švédsku také vznikly jeho první symfonické básně Richard III., Hakon Jari, Valdštejnův tábor, inspirované náměty světových dramatiků.

Rodinné štěstí však vystřídal rodinné utrpení nad ztrátou tří dcerušek a to Gabriely, Bedřišky a Kateřiny, z nichž zvláště Bedřiška už ve svých čtyřech letech projevovala geniální hudební nadání. V roce 1859 umírá i jeho choť Kateřina ve věku 32 let. V té době Smetana komponuje Trio g mol jako žalostný zpěv velkého tragického rozpětí.

Z prvního manželství zůstala dceruška Žofie, narozená v roce 1853. V roce 1860 se Bedřich žení podruhé a to s Barborou Ferdinandovou. V té době bylo Smetanovi 36 let, nevěstě Barboře 20 let. Malá Žofie měla v té době 7 let. Ohleduplná a laskavá Barbora si brzy získala citlivé srdéčko malého děvčátka. To už rodina Smetanova žije v Praze, kde Bedřich vede sbor Hlahol a je také činný v Umělecké besedě, navíc ještě píše o hudebním dění v Čechách do Národních listů. Pro pěvecké spolky Bedřich zkomponoval nové sbory (Českou píseň, Tři jezdce, Odrodilec). Na libreta K. Sabiny Smetana komponuje dvě opery Branibory v Čechách a Prodanou nevěstu. U příležitosti položení základního kamene Národního divadla v roce 1868 Smetana vytvořil podle pověsti o rytíři, vězněném v pražské hradní věži, tragickou operu Dalibor. Slavnostní opera Libuše představuje alegorické tablo z počátku existence národa, v němž postavy a děje jsou symbolické: od sváru bratří a lstivosti Krasaviny, obřadních postav kmetů jako strážců tradice až po zasnoubení Libuše a Přemysla ze Stadic, vše se odvíjí v duchu základních hodnot života a spravedlivého soužití lidu. Libušina modlitba za vlast a její věštba, že český národ všechny hrůzy šťastně překoná, se i pro budoucí časy staly manifestačním vyjádřením lásky k vlasti a nezdolné síly národa.

Ale vraťme se v myšlenkách zase do Smetanovy rodiny. Se svojí druhou ženou Barborou měl Bedřich Smetana dvě dcery a to Zdeňku a Boženu. Když se po roce manželství narodila dcera Zdeňka, bylo Žofii 8 let. Za 2 roky se pak narodila Božena. Dospívající Žofie ráda trávila prázdniny u svého strýce Karla Smetany, lesního v Pěšinách. V té době se přátelila s Lilly Schmidovou, dcerou lesmistra v Jabkenicích. Tam také poprvé Žofii uviděl i Josef Schwarz, lesní kontrolor na Ovčárnách v kraji mladoboleslavském. Dne 3. února 1874 konala se pak u dominikánů v Praze svatba Žofie Smetanové, dcery Bedřicha Smetany a jeho první choti Kateřiny rozené Kolářové s Josefem Schwarzem. Nevěstě bylo 21 let, ženichovi 29 let. Žofie opustila Prahu a usídlila se ve svém novém domově na Ovčárnách. Na Ovčárnu také ráda zavítala z Prahy celá Smetanova rodina. Bedřich Smetana na Ovčárnách našel ztracený klid. Podnikal dlouhé procházky lesem, pozoroval půvabnou krajinu. Doma koncertoval, věnoval se klavírní virtuózní hře, vracel se ke koncertům Beethovenovým, Schumannovým, Chopinovým, studoval koncertní věci Lisztovy. Hrál čtyři až pět hodin denně i více. Až jednou...

„Po čtrnácti dnech svého pobytu na Ovčárnách vyšel si Bedřich Smetana se zetěm Josefem Schwarzem do revíru na procházku. Tam se mu náhle zdálo, že slyší lahodné, melancholické zvuky flétny. Co to? Je to pták? Či člověk? Překvapen se na zetě obrátil: „Kdo to zde tak dobře hřeje na flétnu?“ Schwarz naslouchá, pak udiveně vrtí hlavou: „Já nic takového vůbec neslyším a také zde v celém okolí není nikdo, kdo by na ten nástroj hrál!“ Pomalu jdou mlčky dál, zaraženi.

Druhý a třetí den se to opakovalo - a pak ty zvuky Smetana slyšel i doma v uzavřené místnosti. To už všechny znepokojovalo. Bylo rozhodnuto, že bude nejlépe, odjede-li hned do Prahy k odbornému lékaři. Ten však ve sluchovém ústrojí našel žádnou vadu a usoudil, že sluchový nerv je jenom příliš přepracován; předepsal Smetanovi úplný klid, nařídil za-

nechání klavírní hry a šetření celé nervové soustavy na tak dlouho, až by se vše vrátilo zase do normálního stavu.

Navzdory všemu léčení nemoc rychle pokračovala. Smetana ohluchl nejdříve na jedno ucho a 20. října 1874 neslyšel už vůbec. Lze si domyslet zoufalství celé rodiny...“ líčí tuto Smetanovu tragedii jeho vnučka Běla, dcera Žofie a Josefa Schwarze, ve své knize vzpomínek s názvem „Z jabkenické myslivny“.

Začátkem roku 1875 lesmistr Schmid z jabkenické myslivny šel do penze, Josef Schwarz byl jmenován nadlesním (později také lesmistrem) a byl mu přikázán být v jabkenické myslivně. V létě 1875 se k Žofii a Josefu Schwarzovi do jabkenické myslivny přestěhovala celá Smetanova rodina. Bedřich Smetana byl v Jabkenicích šťasten. Toulal se krajinou, pozoroval květeny, stromy, zvířata na polích i v lese. To vše skýtalo takový obraz klidu, míru a božího požehnání, až jeho citlivé srdce se mnohokrát pohnutím zachvělo. Smetana pak naplněn vši krásou té krajiny spěchal domů, přímo do svého pokoje, a tam jistou a pevnou rukou značil brkovým perem černé hlavičky na bílý notový papír, Jabkenice se Smetanovi i celé jeho rodině staly skutečným a milým domovem.

V Jabkenicích Smetanova rodina žila skromně. Doma se pekli chléb, zeleninu a ovoce poskytovala přilehlá zahrada. Na dvorku pobíhala drůbež. Do lesa se chodilo na houby a také na šišky, které se přidávaly do kamen. Jehličí a šišky pak provoněly celý dům. V celém domě vládla pohoda a nikomu z přítomných nevadilo, že se v poledne k obědu popíjela voda a jen večer pivo. Byli-li přítomni hosté, nalévalo se víno. Pak také tabule byla honosnější. Obvykle se pak podávala zvěřina. Po večerech se vyprávělo o koncertním životě v Praze a také se v Jabkenicích koncertovalo. Život v myslivně byl plný kouzla, hudby a poezie.

Smetana na klavír hrával čtyřručně a hrál naprosto bezvadně i když byl zcela hluchý. Novým velkým dílem, které se rodilo pozvolna už v době hluchoty, byl cyklus symfonických básní Má vlast, v nichž Smetana vyjádřil slavnou minulost našeho národa (Vyšehrad, Šárka, Tábor) i současný život (Vltava, Z českých luhů a hájů) a jeho perspektivu (Blaník), založenou na legendě o blanických rytířích. Opery Hubička, Tajemství a Čertova stěna Smetana komponoval na libreta Elišky Krásnohorské. Smetanovy zážitky a city

odrážejí i jeho další díla jako např. smyčcový kvartet Z mého života, duo pro housle a klavír Z domoviny nebo cyklus idealizovaných Českých tanců pro klavír. Zvukově izolován, žijící v úděsné samotě a s bolestmi v hlavě, komponoval sice s přestávkami, ale s vědomím své odpovědnosti vůči národu i poslání, které mu osud díky jeho genialitě dal. Jeho fantazie, logika, důslednost a novost kompoziční práce v Čertově stěně, II. smyčcovém kvartetu a v Pražském karnevalu byla obdivuhodná.

V šedesátém roce svého života se cítil Bedřich Smetana naprosto duševně i fyzicky vyčerpan. Těžce nemocen opustil v roce 1884 Jabkenice, aby se podrobil léčení v Praze. Do Jabkenic se již nevrátil. Bedřich Smetana byl pohřben v Praze na Vyšehradě, na místě, jehož posvátnost mnohokrát oslavil svou hudbou.

O životě a tvorbě Bedřicha Smetany v Jabkenicích napsal Miloslav Malý knížku, kterou nazval „Jabkenická léta Bedřicha Smetany“. Životopisný román „Píseň hrdinného života“ napsal Jiří Mařánek. Půvabnou knížku vzpomínek zde již uvedenou napsala v roce 1957 Běla Čapková, vnučka Bedřicha Smetany, a knížku vydala pod názvem „Z jabkenické myslivny“.

Osobní zážitek z jabkenické myslivny

Obtěžení turistickou literaturou jsme se vydali na přání mojí maminky do Jabkenic. Prošli jsme jabkenickou oborou, kterou tak rád navštěvoval Bedřich Smetana a pozoroval stádo vysoké, laní, jelenů, srnců a daňků. Poseděli jsme u jednoho z pěti rybníků v jabkenické oboře, ve kterém se tak rád koupával Bedřich Smetana se svojí rodinou. Když se ponořil pod hladinu rybníka, prý slyšel nějaké zvuky. Když se pak vynořil z vody, neslyšel nic, ani šum lesa, ani zpěv ptáků či křik skotačících dětí. Celou jabkenickou oborou podél pěti rybníků vede cesta, kudy chodíval Bedřich Smetana, a které se dnes říká „Smetanova procházka“.

Před myslivnou v Jabkenicích je umístěn pomník Bedřicha Smetany od sochaře Františka Bílka. V jabkenické myslivně je umístěno Smetanovo muzeum. Když jsme k jabkenické myslivně dorazili, bylo po úřední době, tedy už muzeum bylo pro návštěvníky uzavřeno. Když maminka vešla zapěla „Jen ve zpěvu najdeme úlevu“ dveře muzea se najednou otevřely a můj manžel obratem sdělil, že jsme obdivovatelé Smetanovy hudby a přicházíme do Jabkenic z kraje od Luhačovic, kam se

Jabkenice: Sochařské dílo Fr. Bílka, které je věnováno památce Bedřicha Smetany. V pozadí je myslivna.

provádala Smetanova druhá dcera Zdeňka za lesmistra Antonína Heyduška v roce 1889, tak příbuzní z rodiny Bedřicha Smetany nás srdečně pozvali k prohlídce muzea. A v letní podvečer se v pracovně Bedřicha Smetany v jabkenické myslivně opět rozezvučel klavír a zazněly jak Smetanovy skladby pro klavír, tak i úryvky z jeho nejslavnějších oper. Závan vánku přinášel do pokoje omamnou vůni růží smíšenou s vůní jehličí z blízké obory. Nikdo z nás nemyslel na čas. Všechno se nás dotklo pohádkové kouzlo. Co to jen bylo? Ano, kdosi velký prošel těmito místy, oslovil nás svou geniální hudbou, rozezvučel naše srdce a dotknul se citů. Byl to nádherný večer s hudbou i zpěvem s operním přednesem, na který ani po letech nemohu zapomenout. Otevřenými okny pohádkové melodie Bedřicha Smetany se linuly do krajiny a stoupaly ke hvězdám. Rodina Smetanova se s námi rozloučila královsky, zhudebněnými verši Vítězslava Háška z Večerních písní. Ke zpěvu na rozloučenou se přidala i moje maminka:

*Nekamenujte proroky,
Neb pěvci jsou jak ptáci:
kdo hodil po něm kamenem,
k těm víc se nenavrací.*

*Soud Boží na se národ zve,
než pěvce své cítit neví,
a nejstrašnější kletbou jest,
když Bůh odejmul zpěvy.*

*Jeť srdce pěvců nejčistší
a všeho hněvu prosté,
a co vám zpíval od srdce,
to ve svém srdci noste.*

Alena Kulheimová, Česká republika

Paths of Glory and Tribulations

1969, the year which followed the failed "Prague Spring" squelched by the Soviet orchestrated invasion of the Warsaw Pact cohorts, did not bring attempted normalization. The self – immolations of Jan Palach and Jan Zajíc greatly eclipsed the trapdoor disappearance of the reform leaders like Dubček, Smrkovský and Šik. The crack in the "Iron Curtain" which provided an opportunity for thousands of refugees to escape to the West was once again sealed. Widespread domestic demonstrations, brutally crushed by the police, resulted in several deaths and numerous arrests.

The year of 1970 saw ubiquitous purges of the former reform leaders, declaration of the Breznev Doctrine and the emergence of the hard – line communist leaders such as Štrougal and Husák.

The period of normalization which was to last nearly 20 years was launched...

1969

January 1 A new constitution makes Czechoslovakia a federal state with two republics: the Czech Socialist Republic composed of Bohemia, Moravia, and Silesia and the Slovak Socialist Republic. This step, proposed by the Dubček regime in 1968, creates two states with regional governments and legislatures, with the federal government responsible for the common defense, finance, foreign affairs and trade, the interior, and labor and welfare.

January 7 Josef Smrkovský is removed as the chair of the Federal Assembly that came about due to the new constitution, the successor to the National Assembly, the country's parliament.

January 13 Journalists agree to self-censorship in an attempt to end their conflict with the government over the occupation.

January 16 As a protest against the Soviet military occupation of Czechoslovakia and the abandonment of the reforms, philosophy student Jan Palach

Jan Palach, a promising young history student who burned himself to death in protest against the Soviet invasion. His burial on January 25, 1969 is a national day of mourning in Czechoslovakia.

sets himself on fire in Wenceslas Square in Prague, and dies three days later from the burns.

January 19-24 Palach's death provokes mass demonstrations throughout Bohemia and Moravia. Similar manifestations are forbidden in Slovakia by Husák, the Communist leader of the region.

January 25 Peaceful crowds attend the funeral of Jan Palach in Prague.

January 26 After six days of remaining in the background, the police use tear gas to break up the crowds around the statue of St. Wenceslas in Wenceslas Square and arrest about 200.

February 25 Another student, Jan Zajíc, commits suicide by setting himself on fire in protest against the Soviet intervention in Czechoslovakia.

February 26 An article in the Soviet Communist party paper *Pravda* expresses great concern over Czechoslovak attempts to increase trade with the West.

March 28 The Czechoslovak ice hockey victory over the USSR in the world championships in Stockholm causes widespread jubilation and anti-Soviet de-

monstrations throughout Czechoslovakia, and in many cities riots erupt. In Prague rioters ransack the offices of the Soviet airline Aeroflot. In response the Soviets call for tighter restrictions including censorship.

April 1 A Soviet delegation visits the Czechoslovak leadership and demands that "normalization" speed up. They threaten to take matters into their own hands if the Czechoslovaks continue to take their time.

April 8 The government appoints Josef Havlín, a staunch supporter of the former Stalinist president Antonín Novotný as chief censor.

April 17 At a meeting of the Central Committee, Gustáv Husák replaces Alexander Dubček as first secretary of the Communist party. Dubček keeps his seat on the Presidium of the Communist party, but other reformers are removed. The Central Committee announces tough policies against anti-socialist elements in society.

April 28 Dubček is elected as the chair of the Federal Assembly.

May 1 Czechoslovakia celebrates May Day with civilian parades instead of the traditional military ones, although in Prague no ceremonies take place.

May 17 Purges of reformers begin in Moravia, marking the start of widespread purges on a local level.

May 27 In an effort to stem the tide of people leaving the country with and without travel visas and to entice others to return, President Ludvík Svoboda offers an amnesty to all who left the country "illegally" without visas. There are few takers by the time the amnesty ends on September 15, 1969.

May 29-30 The Central Committee of the Communist party adopts new hard-line Marxist-Leninist party guidelines and begins national purges.

August 10-15 Warsaw Pact forces hold joint maneuvers in Czechoslovakia.

August 14 The federal and regional governments ask the public to remain calm on the first anniversary of the invasion.

August 18-21 Mass demonstrations throughout Czechoslovakia mark the first

Jan Zajíc burned himself February 25, 1969 alive in protest against the Communists taking over Czechoslovakia in 1968

anniversary of the Soviet-led Warsaw Pact invasion. Five people are killed in Prague and Brno when troops with fixed bayonets and police using tear gas and submachine guns disperse the crowds. Two thousand people are arrested in conjunction with the demonstrations.

August 22 In response to the demonstrations, the government announces emergency decrees and grants the police greater powers to preserve order.

August 27 Husák receives the Order of Lenin from the Soviet government for his role in the "normalization" of Czechoslovakia.

August 28 At celebrations marking the 25th anniversary of the Slovak National Uprising in Banská Bystrica, Slovak leaders characterize the Soviet-led invasion as "fraternal assistance."

September 25-26 The Communist Party Central Committee removes Alexander Dubček and Josef Smrkovský from the presidium and expels other reformers from the Central Committee.

September 27 Prime Minister Černík forms a new government with hard-line conservatives in control.

October 9 In an effort to keep people from emigrating from the country, the government cancels approximately 100,000 tourist visas to the West.

October 13 The driving force behind the 1968 economic revitalization of Czechoslovakia, Ota Šik, is expelled from the Communist party.

October 15 Alexander Dubček loses his position as chair of the Federal Assembly, while numerous other reformist delegates in parliament resign or are removed.

October 20-28 Husák, Černík, and Svoboda visit Moscow where an agreement is signed to supply equipment for a nuclear power plant and to increase Soviet raw materials shipments including crude oil, cotton, and iron ore. Furthermore, the two countries agree to strengthen political and social relations.

December 15 Ladislav Mňačko, the Slovak writer, is expelled from the Slovak Writers' Union.

December 17 The government closes its investigation into the mysterious death of Jan Masaryk, the foreign minister in 1948, ruling out murder, but without any explanations or findings.

December 18 The Federal Assembly extends indefinitely the emergency decrees from August 22.

1970

Mid-January The police raid homes, question thousands, and detain about 1,500 to prevent any demonstrations marking the first anniversary of the death of Jan Palach.

January 26 Alexander Dubček becomes Czechoslovakia's ambassador to Turkey. While there he is greeted enthusiastically by crowds. This is seen as a defeat for the hard-liners who wanted to make Dubček a scapegoat for 1968.

January 28 Lubomír Štrougal becomes premier of Czechoslovakia upon the resignation of Oldřich Černík, a major leader of the reform movement who is expelled from the Communist party in December.

February 3 The Communist party announces that it will begin loyalty checks on its members, numbering about 1.5 million, with regards to the events in 1968. This leads to a new round of purges in all sectors of public life.

March 6 The Communist party reportedly suspends Dubček's membership after investigating his conduct during 1968.

March 19 The government introduces four mandatory working Saturdays in order to help fulfill the targets for the planned economy.

April 4 A gas explosion kills 29 miners near Ostrava.

May 6 In Prague for the 25th anniversary of the liberation of Czechoslovakia by the Red Army, Soviet leader Leonid I. Brezhnev signs a 20-year Soviet-Czechoslovak Treaty of Friendship. This treaty reaffirms the USSR's and Czechoslovakia's commitments to the Warsaw Pact and CMEA (Council of Mutual Economic Aid), permits Soviet troops to remain on Czechoslovak soil, and enunciates the Brezhnev Doctrine, which states that socialist countries have the right to intervene in any nation whenever socialism is threatened.

June Czechoslovakia and West Germany sign an agreement that allows for an increase of trade between the two countries.

June 3 Štrougal takes the newly created position of deputy first-secretary of the Communist party, thereby strengthening the conservative wing within the party.

June 24 The government fires Alexander Dubček as ambassador to Turkey.

June 26 Dubček is expelled from the Communist party. The move is denounced by Communist parties in the West.

July 8 Dubček loses his seat in the Federal Assembly.

August 10-17 Czechoslovak and Soviet forces hold joint maneuvers in Czechoslovakia.

August 21 The second anniversary of the Soviet-led invasion of Czechoslovakia passes without incident.

August 28 In a speech, Husák claims that the crisis stemming from 1968 is over.

December 10-11 The Central Committee of the Czechoslovak Communist party characterizes the Prague Spring, the name given to the 1968 reform movement, as an imperialist-Zionist-Vatican conspiracy, which warranted the Soviet-led invasion. It also notes that over 326,000 have been expelled or have left the party since February.

December 20 The Federal Assembly approves a series of measures strengthening the federal government, which can now overrule many decisions made by the Czech and Slovak regional governments.

Tony Jandáček

Ice cream is good for the Soul

One Sunday afternoon I met with my priest, Father Flannery; my beautiful wife, Sarah; and my two wonderful children, Seven and Elizabeth, ages six and four respectively, in a corner of my correctional institution's spacious yet crowded visiting room. On this, our holy day, we five normally engage in a sort of private mini-Mass, then enjoy a meal comprised of the best salads, sandwiches, and juices a host of vending machines can offer (think delicatessen-style fare). This day was no different except that my young son asked if he could say grace. We usually reserve that task for our beloved priest, so I looked over at Father Flannery, who threw me a wink and a smile as he assented with a nod.

After we bowed our heads, my son confidently offered to the Lord this prayer: "God is good, God is great. Thank you for the food - and I would thank you even more if we can have some ice cream for dessert. And liberty and justice for all! Amen." Along with some titters of laughter from other nearby prisoners and their visitors, I heard an elderly woman remark, "That's what's wrong with this country. Kids today don't even know how to pray. Asking the Almighty for ice cream. Well, I never! Harrumph!"

Upon hearing this, my son burst into tears. "Did I do it wrong? Will God be mad at me?" he asked, looking from me to Father Flannery.

As I hugged him close, assuring him that he'd given a wonderful grace and that God could never find fault with such a fine boy, Father Flannery leaned across the low circular table we all sat around. He cupped Seven's chin and declared, "My son, shush your cryin'

now. I happen to know that God thought that was a great prayer, worthy of his blessing." That seemed to be all that Father Flannery had to say on the matter, but then he gave a little start as if a reassuring thought had just struck him. I glanced at Sarah to see if she had noticed as Father Flannery said, "Remember, Seven, what the Good Book tells us?"

"What?" my son asked, sniffing as he held back his tears.

"It tells us," Father Flannery pronounced, "that God's love shines all round."

"Really?" my son asked.

"I swear it," Father Flannery replied. Then he added in a low whisper so that only Seven and I could hear, "Too bad she" - he gestured with a thumb in the direction of the elderly woman who had caused my son his grief - "never asks God for ice cream. A bit of the cold stuff is good for the soul sometimes." A pleasant smile and a conspiratorial wink served as soothing punctuation as he leaned back in his chair.

When our light repast had ended, my wife poured plenty of coins into the appropriate vending machine for styrofoam cups of everyone's favorite ice cream: butter pecan for Seven, rocky road for Elizabeth, strawberry for me and Sarah to share, and vanilla for Father Flannery to happily indulge his sweet tooth. As I prepared to dig in, I noticed that my son was staring contemplatively at his dessert. Just as I thought to ask him what was the matter, he stood up and did something I will remember for the rest of my precious days.

Seven picked up his ice cream and, without a word, walked over to place it in front of the surprised elderly woman. "Here, this is for you," he told her with a huge smile. "Ice cream is good for the soul sometimes, and my soul is good already."

A joyful noise and raucous applause erupted in the corner of the visiting room that day, I can proudly tell you.

Brian Kerr writes from Detroit, Michigan. He would like readers to know that with God's help, he is striving to become a better man.

Liguorian, May - June 2006

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Romanticky přestavěný hrad Bouzov

V mírně zvlněné lesnaté krajině 30 kilometrů severozápadně od Olomouce na ostrohu nad potokem Špránkem se tyčí hrad Bouzov. V pramenech je doložen na počátku 14. století, kdy se po něm psal rod pánů z Bouzova, z nichž Búz byl v letech 1317 - 1339 prvním známým držitelem hradu. V průběhu následujících století měnil hrad často majitele. Prvděpodobně se zde narodil Jiří z Poděbrad, jehož otec Viktorín zde prokazatelně sídlil. Jiří z Poděbrad postoupil panství někdy před r. 1442 svému věrnému stoupenci Zdeňkovi Kostkovi z Postupic. Hrad opět dál měnil majitele až jej v roce 1696 prodal František Josef z Hodic řádu německých rytířů, v jehož majetku hrad zůstal až do roku 1939. Smutný úděl měl Bouzov zejména v období nacistické okupace v letech 1939 - 1945. Hitler jej daroval Himmlerovi a hrad se stal sídlem přepadového oddílu SS, který 5. května 1945 vypálil obec Javoříčko.

Tak jak se na Bouzově střídaly jednotlivé šlechtické rody, měnila se i jeho podoba. Zatímco v době pánů z Bouzova měl hrad především strážní a obrannou funkci a skládal se zřejmě z věže, hradby a dřevěných obytných budov, Vildenberkové již vybudovali na jižní straně kamenný obytný palác, převyšující hradbu. Ve 14. století byl hrad podstatně rozšířen; vybudován byl předhradní prostor obehnaný příkopem a valem a v něm byly umístěny hospodářské budovy. Markrabě Jošt vylepšil hrad z hlediska jeho vojenské funkce; opatřil předhradní prostor kamennou hradbou s vysokou věží a kolem vlastního hradu dal postavit nižší parkánovou zeď. Také v počátečním období vlády pánů z Kunštátu byla zvyšována především obranná schopnost hradu. Sídlo dostalo novou souvislou hradbu zpevněnou dvěma kruhovými baštami a prostřední hranatou baštou s bránou. Kolem poloviny 15. století došlo ke stavbě obytného paláce na severní straně. Koncem 16. století postihl hrad požár, při němž byla zničena hláska. Od té doby přestal být obýván. Až v r. 1617 začala výstavba jižního křídla. To již hrad postupně ztrácel svou obrannou funkci a stával se výhradně obytným objektem. S příchodem německých rytířů pozbyl však Bouzov během 18. století i tuto funkci, neboť řádová správa byla přenesena do Bruntálu a vrchnostenský úřad panství se přestěhoval do tzv. předního hradu a nově postavených budov na předhradí. Mezi nimi a vlastním hradem byl tehdy také založen menší park. Hrad sám nezadržitelně chátral.

Dnešní podobu získal po rozsáhlé přestavbě, jež byla zahájena na přelomu 19. a 20. století. Arcivévodovi Evženovi, pozdějšímu řádovému velmistrovi, se totiž při návštěvě Bouzova v r. 1888 poloha hradu zalíbila a rozhodl se přestavět jej na letní šlechtické sídlo. Rekonstrukce byla svěřena profesoru mnichovské techniky Georgu Hauberisserovi. V r. 1895 strženy zříceniny severního křídla a nový dvoupatrový objekt byl dokončen v r. 1897. Nepřilíší bohatá fasáda byla oživena freskou Panny Marie s dítětem v nadživotní velikosti, jež je dílem malíře Manna z Mnichova. V severním paláci, v místě původního pozdně gotického sálu, byla situována rytířská síň. Pro malířskou výzdobu, v níž se vedle postav rytířů a rostlinných motivů uplatňují především znaky držitelů Bouzova, je sál nazýván také erbovním. Původně byl určen pro zasedání řádu a významné akty

ustanovení velmistra a zemských komturů. Nejcenější složkou jeho interiéru jsou řezbářské práce místních lidových umělců. Řezby na sedadlech představitelů řádu, nad trůnem velmistra, na stěnách najdeme i v sousední zasedací síni s kazetovým stropem a hodnotnými pracemi kovářskými a zámečnickými. Také palác na jižní straně z počátku 17. století byl v r. 1897 stržen a znovu od základů postaven na původním půdorysu; stal se letním sídlem velmistra a jeho pobočníka. V jeho středu v podstřeší jsou umístěny velké barokní sluneční hodiny. V letech 1897 - 1899 byla postavena mohutná hlavní věž - hláska, zakončená korouhvičkou s vytepaným obrazem patrona řádu německých rytířů sv. Jiří ve zbroji. V její dolní části je původní hladomorna z druhé poloviny 15. století. V r. 1898 byl opraven nejstarší hradní palác se zbrojnicí a obytné prostory hradu.

Nejvýraznějším architektonickým dílem hradního nádvoří je novogotická kaple. S její výstavbou bylo započato v r. 1900 na místě staré kuchyně. Vedle portálu je umístěna cenná socha sv. Jiří z 15. století, přenesená na Bouzov z řádového domu v Benátkách. Šest náhrobních kamenů uvnitř kaple pochází z německého hradu Hornecku na řece Neckaru ve Württembersku; jde o náhrobky řádových mistrů zemřelých v letech 1395 - 1515. Na čelní stěně kaple je umístěn pozdně gotický deskový oltář z 15. století.

Ústřední místností spojovacího křídla mezi severním a východním palácem je přijímací sál. Mohutný střední sloup, podle něhož je síň nazývána také Sloupová, je zdoben citáty významných řádových představitelů. Sál, zdobený renesančními obrazy, sloužil rovněž jako jídelna. Je teplovzdušně vytápěn a výtahem spojen s kuchyní, umístěnou v přízemí. V sousedství sloupového sálu je velmistrova jídelna, zdobená renesančními obrazy a drobnými dřevěnými plastikami. Do spojovacího paláce se vstupuje slavnostním schodištěm uzavřeným v šestiboké věži. V poschodí paláce ústí schodiště do jídelny s pozdně gotickým nábytkem, třemi obrazy Dürerovy školy a dřevěnými reliéfy s biblickými náměty ze 16. století. Pozoruhodným prvkem hradního nádvoří je novorenesanční kašna, zakrývající studnu vytesanou ve skále do hloubky 52 m. Po opravě hlavních hradních budov byly rekonstruovány hradby a bašty. Vysoká okrajová hradba, uzavírající západní stranu nádvoří, je zdobena reliéfem, kde je vyobrazena patronka řádu Alžběta Durynská s kyticemi růží.

Nákladná rekonstrukce byla provedena neobyčejně citlivě z hlediska historické věrohodnosti a slohového souladu. Romantickou přestavbou vznikla téměř dokonalá iluze mohutného středověkého feudálního sídla, v jehož objektech se prolíná několik stavebních slohů, zejména gotika a renesance. Historickou a uměleckou hodnotu objektu umocňuje množství starých uměleckých děl.

V roce 1945 se celý rozsáhlý hradní objekt stal majetkem státu. Na tomto pohádkovém hradu se točilo několik filmů a pohádek. K nejznámějším patří pohádka „Pyšná princezna“ nebo z novějších „O princezně Jasněnce a létajícím ševci“.

Foto na zadní straně: Hrad Bouzov

